

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๕ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๖

วันที่ 31 ต.ค. ๖7
เลขทะเบียน สว. ๑๕๓
เลขที่

สารบัญ

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
สมัยวิสามัญ พ.ศ. ๒๔๔๖ สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

หน้า

ครั้งที่ ๗/๒๔๔๖ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๗ มกราคม ๒๔๔๖

- ๑. เรื่องแจ้งข้อที่ประชุม
 - ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้รับพระราชโทรเลขตอบขอบใจ
ที่ให้มีโทรเลขไปถวายพระสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในนาม
ของสภาผู้แทนราษฎร
- ๒. กระษัตริย์
 - (๑) เรื่อง การก่อสร้างโรงพยาบาลประจำจังหวัดลำปาง
ของ พล.ต.พัน อมรวิชัยสร เชน (ลำปาง)
 - (๒) เรื่อง เงินบำรุงอำเภอ ของ ศ.สงวน พงษ์พงศ์
(ปราจีนบุรี)
 - (๓) เรื่อง เงินอุดหนุนเทศบาล ของ นายโสภณ สุภสิทธิ์
(ขอนแก่น)
 - (๔) เรื่อง ทหาทางช่วยเหลือราษฎรที่ถูกน้ำท่วม ของ
นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี)
- ๓. เลือกตั้งคณะกรรมการประจำสภา
- ๔. เลือกตั้งคณะกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเงิน
ช่วยชาติในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๔๕
- ๕. เลือกตั้งคณะกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉ้อฉล
ขึ้นใน (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๔๕

๖. ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล	๘
๗. ร่างพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล	๑๔
๘. ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรีและจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๔๘๖ ของรัฐบาล	๒๐
๙. ร่างพระราชบัญญัติพิภพระบอบ พุทธศักราช ๒๔๘๖ ของรัฐบาล	๒๔
๑๐. รับรองรายงานของคณะกรรมการพิจารณาการเบิกจ่ายรายงานการงบประมาณ ครั้งที่ ๑/๒๔๘๔ (วิสามัญ ครั้งที่ ๓) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓	๓๖
๑๑. กำหนดวันและเวลาประชุม	๓๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑/๒๔๔๖ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๔๖

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๒๔ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว
ฉันขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระที่ ๑ ได้รับพระราชโทรเลขฉบับ ๑ มีความเป็นภาษาไทยว่า "ประธาน
สภาผู้แทนราษฎร กรุงเพท ฯ คำอำนวยการวันที่ใหม่ ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ได้รับด้วย
ความยินดียิ่ง ขอขอมใจ และอำนวยการให้แกท่านและผู้ที่มิหน้าในที่สภา ฯ นี้ทุกคน"พระ
ปรณามาภิไธย อนันตมหิตล

ในวาระต่อไป กระหู่ กระหู่ ๑ ของพลตรี พัน อมรวิสัยสรเดช เรื่อง การก่อสร้าง
โรงพยาบาลประจำจังหวัดลำปาง

พล.ท. พัน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ฉันขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการ
การกระทรวงการสาธารณสุขตั้งต่อไปนี้ คือโรงพยาบาลประจำจังหวัดลำปางได้จัด
การก่อสร้างมานานแล้วด้วยเงินทุนบำรุงทองที่ในเขตเทศบาล และคงก่อสร้างได้แต่
เพียงตึกอำนวยการโรงพักศพและโรงครัวเท่านั้น ดังนั้นจึงขาดที่พักคนไข้และอื่น ๆ
ตามแผนผังอีกมากหลาย ฉะนั้นขอทราบว่ามีนโยบายที่จะหาเงินรายได้มาเพิ่มเติม
ใช้ในการก่อสร้างโรงพยาบาลให้สำเร็จรวดเร็วพร้อมกับความจำเป็นอย่างยี่งนี้ ไต่
ถามหรือไม่

พล.ท. ชวง เขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข :
การกระทรวงการสาธารณสุขขอตอบว่า การก่อสร้างโรงพยาบาลเทศบาลเมืองลำปางนั้น
จะสำเร็จโดยสมบูรณ์ไ้รวดเร็วเพียงใดก็ขึ้นแล้วแต่การเงินของเทศบาล แต่โดยที่

และกระทรวงสาธารณสุขได้เคยของบประมาณมาให้แล้ว แต่ว่าประสบกับสถานการณ์
ของประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปจึงยังไม่ได้รับอนุญาต อย่างโรคติดต่อสถานการณทั่ว ๆ
ไปโคคลิคคล้ายลงและสามารถจะทำการก่อสร้างต่อไปได้แล้วกระทรวงการสาธารณสุข
ก็พร้อมที่จะขอของประมาณให้

พ.ท. พิน อมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ฉันขอทำความเข้าใจกับท่านรัฐมนตรี
ต่อไปว่า ขอให้ท่านรับรองว่า ถ้ามีงบประมาณในวันข้างหน้า ขอให้โคเงินสร้างโรง
พยาบาลในจังหวัดลำปางนี้จะโคหรือไม่

พ.ท. ชวง เหวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข :
โค

ประชาชนสภา ฯ : กระทู้อไปของนายคาบสงวน พยุงพงค์ เรื่อง เงิน
บำรุงอำเภอ

ค. สงวน พยุงพงค์ (ปราจีนบุรี) : ฉันขอตั้งกระทู้อตามท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยดังนี้ ๑. ประชาชนในท้องที่อำเภอรัษฎาประเทศ ได้รับความ
เดือดร้อน โดยที่ทางการอำเภอบังคับให้โค ส.ป.ส. ในใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้เช่า
ไปในดินแดนใหม่รายละ ๕๐ สตางค์ และต้องเสียเงินบำรุงทศกราวที่ขอ ทราละ
๑ บาท จึงจะออกใบอนุญาตให้ การบังคับเรียกเงินบำรุงอำเภอเช่นนี้ อาศัยอำนาจ
อะไร

๒. ปรากฏว่าถึงอำเภอสระแก้วมีเงินบำรุงอำเภอซึ่งเก็บจากราษฎร หักตอนโค
กระเบื้องมาจากภาคอีสาน และจากราษฎรสระแก้วเป็นจำนวนมาก ขอทราบวงจจำนวน
เงินนี้โคทำประโยชน์แก่อันไปแล้วอย่างไรบ้าง

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวง
มหาดไทย ขอตอบว่า ๑. ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้เช่าไปในดินแดนใหม่ คณะกรรมการ
อำเภอรัษฎาประเทศโคให้โคอาคารแสดมบัค่านแบบพิมพ์ตามประมวลรัษฎากร และขอรอง
ให้ช่วยของคการ ส.ป.ส. โคโยให้โคแสดมบั ส.ป.ส. ลงในใบอนุญาตด้วยเหตุั้น โน
มีการเรียกเก็บเงินอื่น ๆ อีกแต่ประการโค

๒. เงินรายนี้ได้ใช้จ่ายไปในการปลูกสร้างกิ่งอำเภอสระแก้ว ซึ่งได้สร้างเสร็จ และเปิดใช้เป็นสถานที่ราชการมาแคว้นชาติ ปี พ.ศ. ๒๔๔๔

ค. สงวน พยุพพงศ์ (ปราจีนบุรี) : เฉพาะข้อ ๑ ฉนั้นขอชัก เพราะเหตุว่าโคกทรายมาแล้ว ส่วนเฉพาะข้อ ๒ นั้น ในเรื่องการปลูกสร้างอำเภอนั้น ฉนั้นขอทราบรายละเอียดว่า ราษฎรได้เสียสละเงินจำนวนเป็นอันมาก และขอทราบรายละเอียดเป็นอย่างโรบ้าง

พล ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : เงินที่ราษฎรโคกทรายที่กิ่งอำเภอสระแก้วนั้นมีดังนี้ จำนวน ๑๐๐ บาท ๑ ราย ๕๐ บาท ๑ ราย ๓๐ บาท ๑ ราย ค่ากว่า ๑๐ บาท ๒๒๖ ราย เป็นเงิน ๕๕๕ บาท ๕๐ สตางค์ เงินบำรุงอำเภอ ๒,๒๔๔ บาท ๕๐ สตางค์ รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๒,๘๕๐ บาท

ประชาชนสภา ฯ : กระหู่ต่อไปของนายโสภณ สุภธีระ เรื่อง เงินอุดหนุนเทศบาล

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ฉนั้นขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังนี้ ตามที่รัฐบาลได้กรุณาเงินจาคจทะเบียนล่อเลื่อน ให้แก่เทศบาลทุกแห่งทุกปี เพื่อนำไปบำรุงท้องถิ่นตามมากและน้อย แล้วแต่การจดทะเบียนล่อเลื่อนในเขตเทศบาลนั้น มีนี้ปรากฏว่ารถยนต์เกือบทั้งหมด ได้ถูกทางราชการทหารเกณฑ์ไปใช้ในราชการทหาร ทำให้การจดทะเบียนล่อเลื่อนมีน้อยหรือบางแห่งแทบไม่มีเลย เช่นเทศบาลทุกแห่งในภาคอีสาน ฉะนั้นเทศบาลจึงไม่ได้รับเงินในส่วนจากการจดทะเบียนล่อเลื่อนในปิ่นน้เลย ทำให้รายได้ที่เคยได้ขาดไป จึงขอเรียนถามว่ารัฐบาลได้ควรวีที่จะหาเงินรายได้มาอุดหนุนเทศบาล เพื่อชดเชยเงินที่ขาดไปดังกล่าวมาแล้วหรือไม่

พล ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า รถยนต์ที่ข้าราชการจากรเฉพาะที่จดทะเบียนมี ๖,๖๐๐ คัน ที่ถูกทางราชการทหารเกณฑ์ไม่เกิน ๓๐๐ คันเท่านั้น จำนวนนี้รวมทั้งราชการสำหรับทางภาคอีสาน ทางกลาใหม่ยังไม่ไค้แจ้งมว่าไค้เกณฑ์ไปเท่าไร แต่ว่าการที่

เทศบาลขาดรายได้ไปเสียเช่นนี้ขาดได้เป็นเพราะรถยนต์ถูกทางราชการทหาร เรียก
เกณฑ์ไปเท่านั้น มีเจ้าของรถยนต์จำนวนมากทั้งการจดทะเบียน เพราะขาดคน
น้ำมันและเครื่องอะไหล่ อย่างไรก็ตามแม้ว่าการจดทะเบียนน้อยลง ก็มีล้อเลื่อนอย่างอื่น
เช่นจักรยาน ๒ ล้อมากขึ้น เป็นการทดแทนกัน ฉะนั้นรายได้ที่เทศบาลควรจะได้รับนั้น
ส่วนนี้ผลก็คงจะไม่ตกต่ำมากจนเกินไป

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้กรุณาตอบแล้ว ว่า
สำหรับภาคอีสานท่านยังไม่ได้รับรายงาน เพราะฉะนั้นตนเองมีความสงสัย คือหมาย
ความว่าเทศบาลทุก ๆ แห่งในภาคอีสานรายได้ล้อเลื่อนตกค้างเช่นเทศบาลขอนแก่น
เคยมีรายได้ทางนี้ ๒,๐๐๐ บาท มีที่แล้วได้รับในราว ๑,๐๐๐ บาท เรื่องนี้จะช่วย
เหลือโคทหรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : เวลานี้ยัง
ไม่มีเงินพิเศษที่ไหนไปช่วยได้

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : โคททราบว่ารัฐบาลจะเก็บภาษีโรงเรือน
ทุก ๆ แห่งเฉพาะเทศบาลนั้น เป็นความจริงอย่างไรบ้างหรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ยังไม่รู้อะไร
เรื่อง

ประธานสภา ฯ : กระทู้ต่อไปของนายทองอยู่ เอี่ยมบุญอ้อม เรื่อง ทาทาง
ช่วยเหลือราษฎรที่ถูกน้ำท่วม

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอ้อม (นนทบุรี) : ฉันทขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงมหาดไทยคงต่อไปนี้ ภัยในจังหวัดนนทบุรีน้ำหลากท่วมคนชรา และคน
ผลไม่ในส่วนของการราษฎรเสียหายมาก ในอนาคตอันใกล้นี้ ราษฎรจะต้องขาดแคลน
เครื่องอุปโภคบริโภคและว่างงานเป็นส่วนใหญ่ ขอเรียนถามว่าทางรัฐบาลจะมีหนทาง
ช่วยเหลือราษฎรเหล่านี้ให้มีเครื่องอุปโภคบริโภคและงานทำอย่างไรบ้างหรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวง

มหาดไทยขอตอบว่า ได้เตรียมทางช่วยเหลือราษฎรเวลานี้แล้ว โดยหลักการให้
ราษฎรช่วยตัวเอง ซึ่งทางราชการจัดหางาน การเพาะปลูกพืชผล การเลี้ยงสัตว์และ
งานโยธา ให้ราษฎรที่ประสบภัยนำหามาไปจัดทำเพื่อเอาผลไปเลี้ยงตัวเอง อยู่ใน
ความอุดหนุนของรัฐบาล ให้ยืมพันธุ์ พืชผัก และพันธุ์ปศุสัตว์ ตลอดจนพันธุ์ข้าว สำหรับ
งานโยธาให้มีเงินวางโครงการทำถนนและทำการชลประทานท้องถิ่น ส่วนเครื่อง
อุปโภคบริโภคได้จัดให้มีงานตั้งร้านจำหน่าย นอกจากนี้ยังมีวางโครงการให้ราษฎรมี
เครื่องบริโภคสัตว์ควาควบ

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี) : ฉันขอซักต่อไปว่า ขอขอบคุณที่รัฐบาล
ได้ช่วยเหลือไปตามที่แจ้งมาแล้วนั้น แต่ในกรณีที่ราษฎรจังหวัดนนทบุรียังอดครัวอยู่
ในกรณีที่ทำการขอมืมข้าวมาจ้รัฐบาล ๆ จะช่วยเหลือให้ส่งไปให้สำเร็จได้หรือไม่

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : การให้ยืม
ข้าวมีอยู่เสมอ และให้ยืมเฉพาะผู้ที่ไม่สามารถจะทำงานการได้ ซึ่งเราให้เฉพาะชาว
บริโภค ส่วนนอกนั้นเราก็คพยายามให้ทำงานให้ทำทุกอย่าง ส่วนการที่จะขอข้าวทำ
พันธุ์และอื่น ๆ นั้น ทางรัฐบาลก็ได้เตรียมการไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงคราวที่
จะทานาก็คงทำได้

ประธานสภา ฯ : ทมควาระกระทันแล้ว ต่อไปขอตั้งกรรมาธิการประจำ
สภา ฯ ตามข้อบังคับข้อ ๖๐ แห่งการประชุมและปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร

นายแก้ว สิงหะเกษม (สิจิตร) : กรรมาธิการประจำสภา ฯ นี้ได้เลือก
มาเมื่อปี ๒๔๔๕ นั้นก็ปรากฏว่าท่านกรรมาธิการทุก ๆ ท่าน ได้กระทำหน้าที่ด้วยความ
เรียบร้อยตลอดมาในปีระการหนึ่ง และอีกปีระการหนึ่ง การเปิดสมัยประชุมวิสามัญประ
จำปี พ.ศ. ๒๔๔๖ นี้เข้าใจว่าจะไม่นานนัก ฉะนั้นเห็นว่าสภา ฯ นี้ควรจะให้กรรมาธิการ
สภา ฯ ประจำ พ.ศ. ๒๔๔๕ ให้เป็นกรรมาธิการประจำสภา ฯ สมัยวิสามัญในปี
พ.ศ. ๒๔๔๖ ต่อไปด้วย ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดมีรอง

มีสมาชิกรับรอง

ร.ท. ประจวบ มหาขันธ์ (อุตรธานี) : ฉันทเห็นว่ากรรมาธิการที่เลือกมา

แล้วเมื่อปี ๒๕๕๕ นั้นเป็นเวลา ๔ เดือน กรรมการชุดที่สามมา โค้ดทำงานมามากแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าควรจะเปลี่ยนหน้าที่ให้ท่านทั้งหลายอื่น โค้ดทำงานเป็นกรรมการประจำสภา ฯ นี้ต่อไป ผู้ใดเห็นควยโปรดข้อมอง

มีสมาชิกบริบรอง

ประธานสภา ฯ : ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะให้กรรมการสามัญประจำสภา ฯ ชุดที่ใดตั้งไว้แล้วคงเป็นในสมัยวิสามันต์ต่อไป ขอโค้ดไปรคยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๕ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรจะตั้งกรรมการใหม่ ขอโค้ดไปรคยกมือขึ้น มีสมาชิกยกมือ ๔ คน

ประธานสภา ฯ : เพราะฉะนั้นกรรมการสามัญประจำสภา ฯ เป็นอันต้องดำรงต่อไป

ที่นี้กรรมการตรวจรายงานการประชุม มีผู้ใดยังมีความเห็นอย่างไรบ้าง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ฉันขอประธานให้เดินทางไปตามชุดเดิม คือให้กรรมการชุดที่ตรวจรายงานการประชุมทั้งรายงานประจำและรายงานอัน ผู้ใดเห็นควยโปรดข้อมอง

มีสมาชิกบริบรอง

ประธานสภา ฯ : มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น อันโดยที่ประชุมนี้อนุมัติให้กรรมการตรวจรายงานการประชุมธรรมดาและตรวจรายงานการประชุมอันคงเป็นกรรมการต่อไปในสมัยวิสามันต์

ในวาระต่อไปขอให้ตั้งกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเงินตราชาติ ในภาวะคับขัน (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๕๕

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริรักษ์พัฒนกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอเสนอกรมวิชาการสามัญ
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้ตั้งกรมวิชาการสามัญ เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นถ้าที่ประชุมมีมติ ส่งกรมวิชาการสามัญชุดที่ ๑
แปรญัตติภายใน ๓ วัน

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริรักษ์พัฒนกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอแปรญัตติภายใน ๑ วัน
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นถ้าที่ประชุมมีมติ
ในวาระต่อไปขอให้ตั้งกรมวิชาการพิจารณาพระราชบัญญัติภายใน ๓ วัน (ฉบับ
ที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๘๕

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริรักษ์พัฒนกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอเสนอกรมวิชาการวิสามัญ ๕ นาย

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้ตั้งกรมวิชาการวิสามัญ มีจำนวน
๕ นาย มีผู้ใดมีความเห็นอย่างไร

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ขอเป็น ๘ นาย ผู้ใดเห็นด้วย
โปรดรับรอง
มีสมาชิกรับรอง

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริรักษ์พัฒนกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ไม่มีคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีไม่มีคัดค้าน เป็นอันที่ประชุมตกลงให้ตั้ง
กรมวิชาการมีจำนวน ๘ นาย

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริรักษ์พัฒนกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :

รัฐบาลขอเสนอ ๓ นาย คือ ๑. นาวาอากาศเอก กาจ เก่งระดมยิง ๒. นาย
ทองเย็น หัสระเมียร ๓. หม่อมราชวงศ์ พันพงศ์ กวีคากร

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ฉันทขอเสนอ นายอรุณ
ทองปรีโชติ

มีสมาชิกรับรอง

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ฉันทขอเสนอ ร้อยโท อู๊ด นิตยสุทธิ

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญเพ็ง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ฉันทขอเสนอ พลตรี พิน อมรวิสัย
สระเค

มีสมาชิกรับรอง

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครศรีธรรมราช) : ฉันทขอเสนอ นายแก้ว
สิงหะคะเนนทร์

มีสมาชิกรับรอง

เลขาธิการสภา ฯ : รายงานคณะกรรมการวิสามัญ มีดังต่อไปนี้
นาวาอากาศเอก กาจ เก่งระดมยิง ๒. นายทองเย็น หัสระเมียร ๓. หม่อม
ราชวงศ์ พันพงศ์ กวีคากร ๔. นายอรุณ ทองปรีโชติ ๕. ร้อยโท อู๊ด นิตยสุทธิ
๖. พลตรี พิน อมรวิสัยสระเค ๗. นายแก้ว สิงหะคะเนนทร์

ประธานสภา ฯ : ประญัตติภายใน ๓ วัน

พล. ต. เภา เพ็ญเลิศ บรรณรักษ์กิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอประญัตติภายใน ๒ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้ประญัตติภายใน ๒ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉันทเห็นว่าที่ประชุมเห็นด้วย

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พุท

ศักราช ๒๔๔๕ ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์

พุทธศักราช ๒๔๔๖

หลักการ

เพื่อกำหนดฐานะ ระเบียบและแบบแผนสำหรับการศึกษาวิชาแพทยศาสตร์ ฝึกหัด
แพทยศาสตร์ เภสัชกรรมศาสตร์ และสัตวแพทยศาสตร์

เหตุผล

เนื่องจากได้จัดตั้งกรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ขึ้นในกระทรวงสาธารณสุขและ
โอนคณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล แผนกฝึกหัดแพทยศาสตร์ แผนกเภสัชกรรม
ศาสตร์และแผนกสัตวแพทยศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์ มาอยู่ใน กรมมหาวิทยาลัยแพทย
ศาสตร์ โดยที่คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาลกับแผนกต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วเมื่อ
สังกัดอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็อาศัยอำนาจตามความ ในพระราชบัญญัติจุฬ
าลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๓๘ กำหนดฐานะ ระเบียบและแบบแผน เมื่อโอน
มาอยู่ในกรมนี้แล้ว จึงควรมีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เพื่อกำหนดฐานะ
ระเบียบและแบบแผนโดยมีเค้าไว้ดังนี้

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์

พุทธศักราช ๒๔๔๖

.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรกำหนดฐานะ ระเบียบแบบแผน
สำหรับการศึกษาในกรมมหาดวิทยาลัยแพทยศาสตร์ กระทรวงการสาธารณสุข จึงเป็น
การสมควรที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทย
ศาสตร์ พุทธศักราช ๒๔๔๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็น
ต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นซึ่งมีข้อความขัด
หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๔ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยชั้นมหาวิทยาลัยหนึ่ง เรียกว่า "มหา
วิทยาลัยแพทยศาสตร์" มีหน้าที่จัดการศึกษา ศึกษาค้นและส่งเสริมแพทยศาสตร์ ทันต
แพทยศาสตร์ เภสัชกรรมศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ กับวิชาพยาบาลของศรัภ และ
อนามัย

มาตรา ๕ มหาวิทยาลัยมีคณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ

๑. คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาลมีหน้าที่

(ก) จัดการศึกษา

(๑) ฝายแพทยศาสตร์

(๒) ฝายวิชาพยาบาลดงกรุงครภกและอนามัย

(ข) คำนเนนกิจกรรมของโรงพยาบาลศิริราช

การศึกษาแต่ละฝายมีแผนกวิชา คือ

(ก) ฝายแพทยศาสตร์ มีแผนกกายวิภาควิทยา แผนกสรีระวิทยา แผนกพยาธิวิทยา แผนกอายุศาสตร์ แผนกศัลยศาสตร์ แผนกสูติศาสตร์ นารีเวชศาสตร์ และแผนกโรคผิวหนังวิทยา

(ข) ฝายวิชาพยาบาลดงกรุงครภกและอนามัย มีแผนกพยาบาลดงกรุงครภก

๒. คณะทันตแพทยศาสตร์มีหน้าที่จัดการศึกษาทันตแพทยศาสตร์ มีแผนกวิชา

ต่าง ๆ คือ แผนกทันตวิภาค ทันตจลวิภาค และทันตพยาธิวิทยา แผนกบักเริววิทยา แผนกโอสถสาร แผนกโรคผิวหนังวิทยา แผนกศัลยศาสตร์ แผนกทันตประคิษฐและแผนกทันตบูรณะ

๓. คณะเภสัชกรรมศาสตร์ มีหน้าที่จัดการศึกษาเภสัชกรรมศาสตร์ มีแผนกวิชา

ต่าง ๆ คือ แผนกเภสัชกรรม แผนกเภสัชอุตสาหกรรม แผนกเภสัชเคมี แผนกอุตสาหกรรมเคมี แผนกพฤกษศาสตร์ แผนกเภสัชวินิจฉัย แผนกสรีระวิทยา แผนกบักเริววิทยา แผนกเภสัชวิทยา และแผนกวิชาอาหาร

๔. คณะสัตวแพทยศาสตร์ มีหน้าที่จัดการศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ มีแผนกวิชา

ต่าง ๆ คือ แผนกกายวิภาควิทยา แผนกสรีระวิทยา แผนกผสมและบำรุงสัตว์ แผนกพยาธิวิทยา แผนกเภสัชกรรม แผนกอายุศาสตร์ และแผนกศัลยศาสตร์

มาตรา ๒ การจัดตั้งคณะขึ้นใหม่หรือการเพิ่มแผนกวิชาให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๘ ให้มหาวิทยาลัยนี้เป็นนิติบุคคล ส่วนภาระเงินนั้น อาจมีรายได้ต่าง ๆ ดังนี้

(๑) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

(๒) เงินค่าเล่าเรียน ค่าธรรมเนียมและเงินผลประโยชน์ ของมหา

วิทยาลัย

(๓) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นซึ่งบุคคลอุทิศให้แก่มหาวิทยาลัย และ
ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไข ขอมงัดขึ้น หรือวัตถุประสงค์ซึ่งผู้อุทิศทุนกำหนดไว้ ให้มหา
วิทยาลัยรักษาและจัดการตามที่เห็นสมควรแก่ประโยชน์แห่งมหาวิทยาลัย

หมวด ๒

ระเบียบราชการในมหาวิทยาลัยและคณะต่าง ๆ

ส่วนที่ ๑

ราชการและเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔ ให้มหาวิทยาลัยอยู่ในความควบคุมดูแลของคณะกรรมการ มหา
วิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย

(๑) กรรมการโดยตำแหน่ง คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข
ผู้มีตำแหน่งมหาวิทยาลัย และคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย

(๒) กรรมการที่เลือกตั้งขึ้นจากบรรดาศาสตราจารย์ หรืออาจารย์ ผู้เป็น
หัวหน้าแผนกวิชาในคณะต่าง ๆ แล้วแต่คณะกรรมการจะกำหนดจำนวน

(๓) กรรมการซึ่งจะได้อรรถระดมไปรุดเกล้า ๆ แต่งตั้งขึ้นโดยความ
เห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร เป็นจำนวนไม่เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการ ประ
เภท ๑ และ ๒

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุขเป็นนายก และให้
ผู้มีตำแหน่งมหาวิทยาลัยเป็นอุปนายก

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมหาวิทยาลัยเลือกตั้งผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งมีคุณ
ตามมาตรา ๑๘ เป็นเลขาธิการคณะกรรมการมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๑ กรรมการตามมาตรา ๔ (๒) และ (๓) ให้อยู่ในตำแหน่ง

สองปี แคนกรรมการผู้แทนวาระนั้นอาจได้รับเลือกครั้งหรือทั้งทั้งใหม่ได้

มาตรา ๑๒ คณะกรรมการมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ดังนี้

- (๑) จัดวางระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณาเพื่ออนุมัติหลักสูตรวิชาต่าง ๆ
- (๓) อนุมัติให้ปริญญาและอนุปริญญาตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา

๓๔

(๔) เลือกตั้งหรือถอดถอนคณบดีและหัวหน้าแผนกวิชา

(๕) พิจารณาแต่งตั้ง เลื่อนชั้น ถอดถอนและควบคุมศาสตราจารย์ อาจารย์ และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ

(๖) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น

(๗) จัดตั้งงบประมาณของมหาวิทยาลัย

(๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินอย่างอื่น ของมหาวิทยาลัย

(๙) พิจารณาและให้ความเห็นใด ๆ อันเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย หรือเรื่องการศึกษา ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุขหรือผู้บัญชาการมหาวิทยาลัยเสนอขึ้นมา

มาตรา ๑๓ ให้นายกเป็นผู้เรียกประชุมคณะกรรมการมหาวิทยาลัย

ถ้ากรรมการคนหนึ่งคนใดร้องขอให้คณะกรรมการมหาวิทยาลัยประชุม เพื่อพิจารณาเรื่องใดอย่างใด ก็ให้นายกจัดการเรียกประชุมคณะกรรมการ มหาวิทยาลัย

ในคราวประชุมต้องมีกรรมการมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุมได้

มาตรา ๑๔ ให้นายกเป็นประธานในที่ประชุม ถ้านายกไม่มาประชุม ให้อุปลานายกเป็นประธาน ถ้าอุปลานายกไม่มาประชุม ก็ให้กรรมการเลือกตั้งกรรมการ คนหนึ่งขึ้นเป็นประธานชั่วคราว

มาตรา ๑๕ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมากเป็นประมาท ถ้าในการลงมตินั้นมีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานออกคะแนนเสียงเพิ่มขึ้นหนึ่งคะแนน เพื่อชี้

ภาค

มาตรา ๑๖ ให้อธิบดีกรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เป็นผู้บัญชาการมหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง และให้มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ควบคุมดูแลการศึกษาและกิจการอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ และตามระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย
- (๒) รับผิดชอบและให้ความเห็นแก่คณะที่
- (๓) ควบคุมการเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย
- (๔) รักษาวินัยของมหาวิทยาลัย
- (๕) แต่งตั้ง ถอดถอนพนักงานของมหาวิทยาลัยตามระเบียบ
- (๖) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทั่วไป

มาตรา ๑๗ เลขาธิการคณะกรรมการมหาวิทยาลัย ต้องมีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และได้รับราชการมาแล้วไม่ต่ำกว่าห้าปี

มาตรา ๑๘ ให้เลขาธิการคณะกรรมการมหาวิทยาลัย เป็นเลขาธิการมหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง และให้มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ควบคุมการทะเบียนและสถิติ
- (๒) ควบคุมการบัญชี
- (๓) ควบคุมการการเงิน การพัสดุ สถานที่และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย
- (๔) เป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการมหาวิทยาลัยในกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๒

บุคลากรและเจ้าหน้าที่ในคณะต่าง ๆ

มาตรา ๑๙ ให้คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาลมีคณะกรรมการประจำคณะซึ่งประกอบด้วย คณะที่เป็นประธาน นายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นกรรมการและเลขาธิการโดยตำแหน่ง และหัวหน้าแผนกต่าง ๆ ฝ่ายวิชาแพทยศาสตร์เป็นกรรมการ แต่ไม่มีภารกิจรวม เรื่องที่เกี่ยวกับแผนกพยาบาลฉุกเฉิน ให้หัวหน้าแผนก

พยายามลดungskรรณ เป็นกรรมการด้วยอีกผู้หนึ่งในเรื่องนั้น

มาตรา ๒๐ ให้คณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชกรรมศาสตร์ และคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีคณะกรรมการประจำคณะ

กรรมการแต่ละคณะประกอบด้วยคณบดีเป็นประธาน และหัวหน้าหรืออาจารย์ผู้แทนแผนกวิชาต่าง ๆ เป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการประจำคณะนั้น ๆ แต่งตั้งผู้หนึ่งผู้ใดเป็นเลขาธิการ

มาตรา ๒๑ คณะกรรมการประจำคณะมีหน้าที่ดังนี้

- (๑) วางระเบียบต่าง ๆ ของคณะ
- (๒) วางหลักสูตรรายละเอียดสำหรับประเภทวิชาของคณะ
- (๓) วางระเบียบการสอบไล่ และจัดการสอบไล่ตามประเภทวิชา
- (๔) รับผิดชอบและให้ความเห็นแก่คณบดีในกิจการต่าง ๆ
- (๕) เสนอ แต่งตั้ง เลื่อนชั้น หรือถอดถอนศาสตราจารย์ อาจารย์ และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ในคณะ ต่อคณะกรรมการมหาวิทยาลัย

(๖) จัดตั้งงบประมาณของคณะ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๒ ให้แผนกพยายามลดungskรรณ ในคณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล มีคณะกรรมการประจำแผนกประกอบด้วยหัวหน้าแผนก พยายามลดungskรรณ เป็นประธาน หัวหน้าแผนกสุติศาสตร์ นารีเวชวิทยาเป็นกรรมการที่ปรึกษา และผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรวิชาพยายามลดungskรรณและอนามัยเป็นกรรมการ

ให้หัวหน้าแผนกพยายามลดungskรรณตั้งครูพยายามลดungskรรณผู้หนึ่งเป็นเลขาธิการ

มาตรา ๒๓ คณะกรรมการประจำแผนกพยายามลดungskรรณมีหน้าที่ดังนี้

- (๑) วางระเบียบกับผู้สมัครเข้าเรียนวิชาพยายามลดungskรรณและอนามัย
- (๒) วางหลักสูตรสำหรับอนุปริญญาวิชาพยายามลดungskรรณและอนามัย
- (๓) วางระเบียบการสอบไล่และเลื่อนชั้น
- (๔) รับผิดชอบให้ความเห็นแก่หัวหน้าแผนกพยายามลดungskรรณในปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับวิชาพยายามลดungskรรณและอนามัย

มาตรา ๒๔ การประชุม องค์ประชุม การลงมติ และการตั้งประธาน สำหรับ คณะกรรมการประจำคณะ และคณะกรรมการประจำแผนกพยาบาลดุสิตกรรมา ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๓ วรรค ๑ และ ๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๕ กิจการในคณะหนึ่ง ๆ ของมหาวิทยาลัย ให้อยู่ภายใต้บังคับบัญญัติของคณะที่ซึ่งคณะกรรมการมหาวิทยาลัยจะคัดเลือกตั้งขึ้นจากหัวหน้าแผนกวิชาในคณะนั้น และดำรงอยู่ในตำแหน่งสี่ปี แต่จะกลับเลือกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งนั้นอีกคราวละสี่ปีก็ได้

กิจการในแผนกวิชานั้น ให้อยู่ภายใต้บังคับบัญญัติของหัวหน้าแผนกวิชา ซึ่งคณะกรรมการมหาวิทยาลัยจะคัดเลือกตั้งขึ้นจากบรรดาศาสตราจารย์หรืออาจารย์ในแผนกวิชานั้น

มาตรา ๒๖ คณะคณบดีที่ดังนี้

- (๑) บังคับบัญชากิจการทั้งหลายของคณะ
- (๒) ปฏิบัติการตามข้อตกลงของคณะกรรมการประจำคณะ
- (๓) รักษาวินัยภายในคณะ
- (๔) เป็นผู้แทนของคณะ

มาตรา ๒๗ นายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ควบคุมดูแลกิจการต่าง ๆ ในแผนกอำนาจการของคณะแพทยศาสตร์ และศิริราชพยาบาลตามที่คณะมีมอบหมาย
- (๒) เป็นผู้ช่วยคณบดีในกิจการทั่วไปของคณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล

มาตรา ๒๘ หัวหน้าแผนกวิชา มีหน้าที่อนุโลมตามหน้าที่ของคณบดีตาม

๒๖

มาตรา ๒๙ บุคคลซึ่งจะดำรงแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์นั้น ต้องมีคุณวุฒิสำหรับแผนกวิชาที่ตนพึงปฏิบัติดังนี้

- (๑) ได้ปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยนี้หรือเทียบเท่ากัน และได้ทำการสอนมาแล้วไม่ต่ำกว่าห้าปี หรือ
- (๒) ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งของมหาวิทยาลัยนี้หรือเทียบเท่ากัน และได้ทำการ

ตรวจคนได้ผลดีเป็นพิเศษ หรือ

(๓) ใ้ปริญญารัฐันใดชั้นหนึ่งของมหาวิทยาลัยนี้หรือเทียบเท่ากัน และไ้แสดงความสามารถเป็นพิเศษในการสอนในมหาวิทยาลัยนี้ไม่ต่ำกว่าสิบห้าปี

มาตรา ๓๐ มหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งเคยเป็นศาสตราจารย์ มาแล้วด้วยความสามารถและชำนาญเป็นพิเศษเป็นศาสตราจารย์อุปการคุณในวิชาที่ผู้นั้นไ้มีความเชี่ยวชาญ เพื่อเป็นเกียรติยศก็ได้

หมวด ๓

ประเภทวิชาและปริญญา

มาตรา ๓๑ ไ้มหาวิทยาลัยนี้มีอำนาจให้ปริญญาสำหรับวิชาต่อไปนี้

แพทยศาสตร์	(ใช้อักษรย่อ พ.)
พัฒนแพทยศาสตร์	(ใช้อักษรย่อ พด.)
เภสัชกรรมศาสตร์	(ใช้อักษรย่อ ภ.)
สัตวแพทยศาสตร์	(ใช้อักษรย่อ สท.)

มาตรา ๓๒ ปริญญาบัณฑิตมีสามชั้น คือ

เอก	เรียกว่า	คุณวุฒิปัณฑิต (ใช้อักษรย่อ ค.)
โท	เรียกว่า	มหาบัณฑิต (ใช้อักษรย่อ ม.)
ตรี	เรียกว่า	บัณฑิต (ใช้อักษรย่อ บ.)

หลักสูตรสำหรับปริญญาในประเภทวิชาต่าง ๆ ข้างบนนี้ให้มหาวิทยาลัยกำหนดขึ้นไว้

มาตรา ๓๓ ไ้มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้อุปริญญา สำหรับวิชาพยาบาลของครูภและอนามัย

มาตรา ๓๔ ไ้มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์แก่บุคคล ซึ่งมหาวิทยาลัยเห็นว่าทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริมาณนั้น

หมวด ๔

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๑๕ บรรดาเงินรายได้และทรัพย์สินอื่นตามมาตรา ๘ (๒) และ (๓) ซึ่งโอนมาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โหมอบแกมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้

.....
.....

พ.ศ. ช่วง ช่วง ศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข รัฐบาลขอเสนอพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พุทธศักราช ๒๔๔๖ เคมี ๒๔๔๘ ขอแก้เป็น ๒๔๔๖ โดยมีหลักการว่า เพื่อกำหนดฐานะ ระเบียบและแบบแผน สำหรับการศึกษาวิชาแพทยศาสตร์ ฝึกแพทย์ศาสตร์ เภสัชกรรมศาสตร์ และสัตวแพทยศาสตร์

เหตุผลก็คือว่า เนื่องจากกิจที่ตั้งกรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ขึ้นในกระทรวงการสาธารณสุข และโอนคณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล แผนกฝึกแพทย์ศาสตร์ แผนกเภสัชกรรมศาสตร์ และแผนกสัตวแพทยศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาอยู่ในกรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ โดยที่คณะแพทยศาสตร์ และศิริราชพยาบาลก็มีแผนกต่าง ๆ ตั้งอยู่แล้ว เมื่อสังกัดอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใค้อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๓๗ กำหนดฐานะ ระเบียบและแบบแผน เมื่อโอนมาอยู่ในกรมนี้แล้ว จึงควรมีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เพื่อกำหนดฐานะ ระเบียบและแบบแผนโดยนี้เสียวกั้น หวังว่าสภา ฯ คงจะรับหลักการ

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นอย่างไร

ประธานสภา ฯ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น ฉะนั้นขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ ขอให้ไปรคยก็มีขึ้น

สมาชิกมือพร้อมเพียง

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี พร้อมเพียง เป็นอันรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พ.ศ. ช่วง ช่วงศึกสังคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข :
ขอเสนอส่งคณะกรรมาธิการชุดที่ใดโดยพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายใน ๖ วัน

พ.ศ. ช่วง ช่วงศึกสังคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข :
ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน
ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ทานรัฐมนตรีขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช ๒๔๘๘ ของ
รัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติยาสูบ

พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

๑. ให้การเพาะปลูกต้นยาสูบ การรมใบยา การหั่นใบยาเป็นยาเส้นเป็นไปตามหลักวิชาการ
๒. ให้สิทธิผู้ทำการเพาะปลูกได้รับความคุ้มครองในการขายใบยาและยาเส้น
๓. ควบคุมการประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ การจำหน่ายยาสูบ การนำต้นยาสูบ ใบยา ยาเส้น และยาสูบ เข้ามาและส่งออกป็นอกราชอาณาจักร
๔. ให้รางวัลแก่ผู้ส่งใบยาสูบออกไปจำหน่ายนอกราชอาณาจักร

เหตุผล

ในข้อ ๑ เพื่อให้ใบยาและยาเส้นมีคุณภาพดี และมีปริมาณมากขึ้นพอใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม ไม่ต้องสั่งซื้อใบยาจากต่างประเทศ และเมื่อมีปริมาณมากแล้วจะได้เป็นสินค้าส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศด้วย

ในข้อ ๒ เพื่อมีสิทธิผู้ทำการเพาะปลูกผูกค้ำคราคาซื้อใบยาและยาเส้น ทั้งนี้เพื่อหวังจะให้สิทธิผู้มีรายได้อู้งขึ้น ทั้งนี้ทั้งตัวโคและจะได้ยึดเอาการเพาะปลูกต้นยาสูบเป็นอาชีพต่อไป

ในข้อ ๓ เพื่อรัฐบาลจะได้ผูกขาดค้คิดตอนทำเสียเองแต่ผู้เดียว แค่อุตสาหกรรมยาสูบโคที่รัฐบาลยังไม่พร้อมจะทำเองแล้ว จะได้อนุญาตให้เอกชนจัดทำไป พวังก่อนการประกอบอุตสาหกรรมจะต้องเรียกค่าธรรมเนียม และยาสูบที่ผลิตขึ้น ต้องเสียภาษีโดยวิธีปิดแสตมป์ รัฐบาลจะได้มีรายได้อีกทางหนึ่งนอกจากการขายยาสูบ

ต้นยา ใบยา ยาเส้น และยาสูบ เมื่อมีปริมาณเหลือจากความต้องการใน

สมบัตินของห้องสมุดรัฐสภา

๒๑

ประเทศแล้ว เป็นการสมควรจะให้ส่งไปจำหน่ายต่างประเทศ ถ้ามีไม่เพียงพอจะไม่อนุญาตให้นำออกไป และจะให้นำใบยาและยาสูบต่างประเทศเข้ามา เพื่อใช้ในการประกอบอุตสาหกรรม และนำยาสูบเข้ามาบ้าง เพื่อให้ผู้บริโภคมี่พอกับความต้องการ ในข้อ ๔ เพื่อส่งเสริมให้ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติยาสูบ

พุทธศักราช ๒๔๔๕

โดยที่สภานุแทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยยาสูบ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช ๒๔๔๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น

ไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช ๒๔๔๑ พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๔๒ และพระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๔๔ และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นซึ่งมีข้อความขัด หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"คนยาสูบ" หมายความว่า พิษนิโคติเยน

"ใบยา" หมายความว่า ใบยาสูบซึ่งยังไม่โค่นเป็นเส้น

"ยาเส้น" หมายความว่า ใบยาสูบซึ่งโค่นเป็นเส้น และยังไม่โค่นปิ้ง แต่ง

เป็นยาสูบ

"ยาสูบ" หมายความว่า ยาเส้นหรือใบยาซึ่งโค่นปิ้ง แต่งเป็นชนิดซิการ์แรต ซิการ์ บุหรี่อื่น ๆ ยากล่อง และยามวนเอง

"ซิการ์แรต" หมายความว่า ยาเส้นซึ่งมวนด้วยกระดาษ

"ซิการ์" หมายความว่า ใบยาหรือยาเส้นซึ่งมวนด้วยใบยา

"บุหรี่ยื่น ๆ" หมายความว่า ยาเส้นซึ่งมวนด้วยวัตถุอื่นซึ่งไม่ใช่กระดาษ หรือ ใบยา เชนใบทอง กลีบบัว กาบหมาก ใบมะกา ใบจาก หรือส่วนแห่งไม้อื่นใด

"ยากล่อง" หมายความว่า ยาเส้นชนิดที่ทำเป็นแท่ง เป็นเม็ด เป็นพ่อน หรือ หิ้นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ซึ่งใช้สูบบุหรี่กล่อง หรือเครื่องสูบอย่างอื่นทำนองเดียวกัน และบรรจุของสำหรับจำหน่าย

"ยามวนเอง" หมายความว่า ยาเส้นชนิดซึ่งใช้มานเป็นบุหรี่ยื่น ๆ หรือ ซิการ์แรต หรือยาสูบชนิดอื่นใดเพื่อสูบเอง และบรรจุของสำหรับจำหน่าย

"ผู้ทำการเพาะปลูก" หมายความว่า บุคคลผู้ประกอบการเพาะปลูกคนยาสูบ

"ผูมนิโคติเยน" หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รัยอนุญาตทำการนิโคติเยน ให้เป็นใบ ยาแห้ง

"สถานนิโคติเยน" หมายความว่า สถานที่ทำการนิโคติเยน และรวมตลอดถึง บริเวณแห่งสถานนั้นด้วย

"ผู้ประกอบอุตสาหกรรม" หมายความว่า บุคคลผู้ประกอบการทำยาสูบ เพื่อ การค้า

"โรงอุตสาหกรรม" หมายความว่า สถานที่ซึ่งผู้ประกอบอุตสาหกรรม ใช้ใน การทำหรือเก็บยาสูบ และรวมตลอดถึงบริเวณแห่งสถานนั้นด้วย

"แสดมภ์ยาสูบ" หมายความว่า แสดมภ์ของรัฐบาลซึ่งกรมสรรพสามิต ได้

กำหนดขึ้น เพื่อใช้ในกิจการตั้งบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

"ซอง" หมายความว่า รวมตลอดถึงห่อ กระเป๋า ซวด หรือภาชนะอื่น ซึ่งใช้บรรจุ ยาเส้นหรือยาสูบ

"เจ้าพนักงาน" หมายความว่า พนักงานซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้มีอำนาจ และหน้าที่ เกี่ยวด้วยพระราชบัญญัตินี้ และรวมตลอดถึงผู้ทำการแทนด้วย

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมสรรพสามิต

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม กำหนดเงื่อนไขและกิจการ อื่นๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๖

การเพาะปลูกต้นยาสูบ การบ่มและการหั่นใบยา

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีที่มีอำนาจประกาศกำหนดเขตพื้นที่ซึ่งการเพาะปลูก ต้นยา สูบ จะต้องได้รับอนุญาต เขตนี้ให้เรียกว่า "เขตปลูกยาสูบ"

มาตรา ๗ ผู้ใดจะทำการเพาะปลูกต้นยาสูบในเขตปลูกยาสูบ ต้องได้รับอนุญาต จากเจ้าพนักงาน และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขว่าด้วยที่ดินซึ่งใช้ทำการเพาะปลูกต้นยาสูบ เมล็ดพันธุ์ที่จะใช้ วิธีบำรุงต้นยาสูบ วิธีบ่มใบยา และวิธีการอื่นใด เกี่ยวกับการเพาะ ปลูกต้นยาสูบตามที่เจ้าพนักงานกำหนด

ใบอนุญาตที่ออกตามมาตรานี้สิ้นอายุเมื่อครบกำหนดสิบสอง เดือน นับตั้งแต่วันออก

มาตรา ๘ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๖ และมาตรา ๗ มีให้ใช้บังคับแก่ผู้ทำการ เพาะปลูกต้นยาสูบ เพื่อใช้ประโยชน์เฉพาะในครัวเรือนของตนซึ่งได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๘ ผู้ทำการเพาะปลูกต้องนำใบยามาขายให้แก่เจ้าพนักงาน หรือผู้รับเหมาซื้อแทนเจ้าพนักงาน หรือผู้ขมใบยาในเขตปลูกยาสูบนั้น ห้ามมิให้จำหน่ายใบยาสูบแก่ผู้อื่น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

มาตรา ๙ ผู้ขมใบยาในเขตปลูกยาสูบ ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขว่าด้วยวิธีขมใบยาตามที่เจ้าพนักงานกำหนด

ผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการขมใบยาตามมาตรานี้ ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตปีละหนึ่งบาท

ใบอนุญาตที่ออกตามมาตรานี้สิ้นอายุเมื่อครบกำหนดสิบสองเดือน นับตั้งแต่วันออก

การสร้างสถานขมใบยา หรือการสร้างเพิ่มเติมในสถานขมใบยา ซึ่งได้รับอนุญาตแล้ว ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน

มาตรา ๑๐ ผู้ขมใบยาในเขตปลูกยาสูบ ต้องนำใบยามาขายให้แก่ เจ้าพนักงานหรือผู้รับเหมาซื้อแทนเจ้าพนักงาน ห้ามมิให้จำหน่ายใบยาให้แก่ผู้อื่น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

มาตรา ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการหันใบยา เว้นแต่จะได้รับอนุญาต หรือกระทำการวิธิการและเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๒ ราคาและเงื่อนไขแห่งการซื้อขายต้นยาสูบ ใบยาสด ใบยาที่บ่มแล้ว ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนดและประกาศให้ทราบล่วงหน้าเป็นคราว ๆ

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ผู้ใดนำต้นยาสูบ หรือใบยาออกนอกเขตปลูกยาสูบตั้งแต่หนึ่งกิโลกรัมขึ้นไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๔ อธิบดีมีอำนาจที่จะมอบให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นผู้รับเหมาซื้อใบยาภายในท้องถิ่นที่กำหนด

หมวด ๒

การจำหน่ายยาสูบ

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดเขตพื้นที่ซึ่งทำการจำหน่ายยาสูบจะต้องได้รับอนุญาต เขตนี้ให้เรียกว่า "เขตจำหน่ายยาสูบ"

มาตรา ๑๗ ผู้ใดจำหน่ายยาสูบในเขตจำหน่ายยาสูบ ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

คำสั่งกรมเนียบใบอนุญาตตามมาตรานี้ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง แต่ไม่เกินปีละห้าบาท

ใบอนุญาตที่ออกตามมาตรานี้สิ้นอายุเมื่อสิ้นปีปฏิทิน

มาตรา ๑๘ ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำการจำหน่ายยาสูบในเขตจำหน่ายยาสูบ ต้องซื้อยาสูบจากเจ้าพนักงานหรือผู้รับเหมาจำหน่ายยาสูบ หรือจากเอกชน ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมไปทำการจำหน่าย ห้ามมิให้จำหน่ายยาสูบของผู้อื่น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

มาตรา ๑๙ ผู้ทำการจำหน่ายยาสูบ ต้องจำหน่ายยาสูบตามราคาตลาด แต่ถ้าอธิบดีได้กำหนดราคาเป็นอย่างอื่น ผู้ทำการจำหน่ายยาสูบของจำหน่ายไม่สูงกว่าราคาซึ่งอธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๐ อธิบดีมีอำนาจที่จะมอบให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นผู้รับเหมาจำหน่ายยาสูบภายในท้องถิ่นที่กำหนด

หมวด ๓

อุตสาหกรรมยาสูบ

มาตรา ๒๑ การประกอบอุตสาหกรรมซิการ์แรก เป็นการผูกขาดของรัฐ

มาตรา ๒๒ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดี และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขชั่วคราวแผนผังโรงอุตสาหกรรมและเงื่อนไขอื่น ๆ ตามที่รัฐมนตรี

กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ใบอนุญาตที่ออกตามมาตรานี้สิ้นอายุเมื่อสิ้นปีปฏิทิน

มาตรา ๒๑ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามความในมาตราก่อน ให้เรียกเก็บ
ดังนี้

- (๑) อุศุสาหกรรรมชุกาแรท มีละสองร้อยบาท
- (๒) อุศุสาหกรรรมชุกาไร หรือยากล่อง หรือยามวนเอง มีละห้าสิบบาท
- (๓) อุศุสาหกรรรมบุหรืออื่น ๆ มีละสิบบาท

อุศุสาหกรรรมที่ว่ามานี้ แม้จะประกอบขึ้นหลายชนิดหรือทุกชนิด ในโรง
อุศุสาหกรรรมเดียวกันก็ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตแยกตามชนิด ของอุศุสาห
กรรรมดังกล่าวข้างตน

มาตรา ๒๔ โรงอุศุสาหกรรรมใดที่มีเจ้านักงานควบคุมโดยปกตินั้นให้ทำการ
ในวันหนึ่ง ๆ ระหว่างเวลา ๔.๐๐ นาฬิกา ถึง ๑๗.๐๐ นาฬิกา แต่ถ้าผู้ประกอบ
อุศุสาหกรรรมจะทำการนอกเวลาที่กำหนดนี้ หรือในวันหยุดราชการ จะคงได้รับ
อนุญาตจากอธิบดี

มาตรา ๒๕ เจ้านักงานมีอำนาจเข้าตรวจโรงอุศุสาหกรรรม และเอกสาร
สมุดบัญชีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการนี้ และมีอำนาจที่จะเข้าประจำอยู่ในโรงอุศุสาหกรรรม
เพื่อควบคุมให้การเป็นไปโดยถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ผู้ประกอบอุศุสาหกรรรมต้องให้ความสะดวกแก่เจ้านักงานผู้ดำเนินการ ตาม
ความในมาตรานี้ตามสมควร

มาตรา ๒๖ ยาสูบที่จะนำออกจากโรงอุศุสาหกรรรม ให้บรรจุในซอง และปิด
แสตมป์ยาสูบบนซองทุกครั้ง

ลักษณะของซองให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๗ แสตมป์ยาสูบที่ต้องปิดบนซองบรรจุชุกาแรทและชุกาไร ให้มีอัตรา
ดังนี้

(๑) ถ้ายาสูบในซอง ๆ หนึ่งมีน้ำหนักไม่เกินสิบกรัม ต้องปิดแสตมป์ราคาของ
สแตงค

(๒) ถ้ายาสูบในซอง ๆ หนึ่งมีน้ำหนักเกินกว่าสิบกรัม ต้องปิดแสตมป์ในอัตรา
หนึ่งสแตงคต่อห้ากรัม เศษของห้ากรัมให้นับเป็นห้ากรัม

(๓) ถ้าซิกาแรตหรือซิการ์ ประกอบขึ้นด้วยใบยาหรือยาเส้น แห่งต้นยาสูบซึ่ง
ปลูกในราชอาณาจักรตามชนิดและตามส่วนซึ่งรัฐมนตรีกำหนดไว้ในกฎกระทรวงแล้วให้
ปิดแสตมป์ยาสูบตามอัตราที่กำหนดไว้สำหรับยาสูบอื่น ๆ

มาตรา ๒๘ แสตมป์ยาสูบที่ต้องปิดบนซองยาสูบอื่น ๆ ในมีอัตราดังนี้

(๑) ถ้ายาสูบในซอง ๆ หนึ่งมีน้ำหนักไม่เกินสิบกรัม ต้องปิดแสตมป์ ราคาหนึ่ง
สแตงค

(๒) ถ้ายาสูบในซอง ๆ หนึ่งมีน้ำหนักเกินกว่าสิบกรัม ต้องปิดแสตมป์ในอัตรา
หนึ่งสแตงคต่อสิบกรัม เศษของสิบกรัมให้นับเป็นสิบกรัม

มาตรา ๒๙ แสตมป์ยาสูบที่ต้องปิดบนซองยาเส้นในมีอัตราดังนี้

(๑) ถ้ายาเส้นในซอง ๆ หนึ่งมีน้ำหนักไม่เกินสี่สิบกรัม ต้องปิดแสตมป์ยาสูบ
หนึ่งสแตงค

(๒) ถ้ายาเส้นในซอง ๆ หนึ่งมีน้ำหนักเกินสี่สิบกรัม ต้องปิดแสตมป์ในอัตรา
สี่สิบกรัมต่อหนึ่งสแตงค เศษของสี่สิบกรัมให้นับเป็นสี่สิบกรัม

หมวด ๔

การนำต้นยาสูบ ใบยา ยาเส้นเข้ามาในราชอาณาจักร
และส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๓๐ ห้ามมิให้ผู้ใดนำต้นยาสูบ ใบยา ยาเส้นหรือยาสูบ เข้ามาในราช
อาณาจักร หรือออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

มาตรา ๓๑ นอกจากจะต้องเสียภาษีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยภาษานั้นแล้ว
ยาสูบหรือยาเส้นที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรนั้น ก่อนที่จะส่งมอบไปจากความอารักขา

ของเจ้าพนักงานศุลกากร ต้องปิดแสตมป์ยาสูบโดยอัตโนมัติ เช่นเดียวกับยาสูบหรือยาเส้นที่
จะนำออกจำหน่ายจากโรงอุตสาหกรรมแล้วแต่กรณี

หมวด ๕

เงินรางวัล

มาตรา ๓๒ ผู้ส่งใบยา ยาเส้น หรือยาสูบออกนอกราชอาณาจักร จักได้มี
เงินรางวัลตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

หมวด ๖

แสตมป์ยาสูบ

มาตรา ๓๓ ในการปิดแสตมป์ยาสูบของบรรจยาสูบ หรือยาเส้นให้ผู้ประกอบ
อุตสาหกรรม ผู้ทำการเพาะปลูก ผู้จำหน่าย ผู้มีไว้ในครอบครอง หรือผู้นำเข้ามาแล้ว
แต่กรณีเป็นผู้ทำการปิดและติดแสตมป์ยาสูบนั้น ๆ ตามวิธีการซึ่งมีมติประกาศกำหนด

มาตรา ๓๔ แสตมป์ยาสูบที่ไร้แล้ว หรือยังไม่ได้ใช้ หรือแสตมป์ยาสูบ ที่ฉีก
ได้ประกาศเลิกใช้เสียแล้ว ห้ามมิให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าพนักงานจำหน่ายหรือมิใช่เพื่อจำหน่าย

หมวด ๗

การมียาสูบและยาเส้นไว้ในครอบครอง

มาตรา ๓๕ ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่าย มีไว้ เพื่อจำหน่ายซึ่งยาสูบ อันมิได้ปิดแสตมป์
ยาสูบ หรือปิดแสตมป์ยาสูบไม่ครบถ้วนตามอัตราที่กำหนดไว้

มาตรา ๓๖ ห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาสูบตั้งแต่หนึ่งกิโลกรัม ขึ้นไป
อันมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบให้ถูกต้องครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๗ เมื่อพ้นเวลาเก้าสิบวัน นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ห้ามมิให้
ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยา เส้นอันมิได้ปิดแสตมป์หรือปิดแสตมป์ไม่ครบถ้วน
สองกิโลกรัม

ผู้ใดได้รับอนุญาตให้หนีใบยาเป็นยาเส้น จะต้องนำยาเส้นบรรจุของ และปิด
แสตมป์ให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวัน นับตั้งแต่วันที่หนียานั้น

มาตรา ๓๘ เมื่อเจ้าพนักงานต้องการทราบปริมาณใบยา ยาเส้น ยาสูบ
หรือวัตถุอื่นซึ่งใช้ในการเพาะปลูกยาสูบ การประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ อันอยู่ใน
ครอบครองของบุคคลใด บุคคลนั้นจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานทราบ

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๙ วรรค ๑ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐
มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๗ วรรค ๑ มาตรา ๑๘ มาตรา
๒๒ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ วรรค ๒ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘
มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๘
มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๔๐ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๔ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๖ หรือ
มาตรา ๓๗ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหก
เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๑ ผู้ใดนำแสตมป์ยาสูบที่ไร้อ่านมาใช้อีก มีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๒ ต้นยา ใบยา ยาเส้น หรือยาสูบ ของกลาง ในคดีกระทำความผิด
พระราชบัญญัตินี้ให้ริบเป็นของกรมสรรพสามิต

มาตรา ๔๓ ผู้ใดรับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อหนึ่ง
ข้อใดเกี่ยวกับการอนุญาต เจ้าพนักงานหรืออธิบดีผู้ออกใบอนุญาตแล้วแต่กรณี มีอำนาจ
สั่งพักใช้ใบอนุญาตเสียก็ได้ มีกำหนดไม่เกินครั้งละหกเดือน หรือจะสั่งเพิกถอนใบ
อนุญาตเสียก็ได้

หมวด ๔

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๔ ในอนุสัญญาในการจำหน่ายยาสูบ หรือประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ ซึ่งฉบับที่ได้อนุญาตให้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ ได้ใช้ได้ตลอดไปจนหมดอายุแห่ง อนุสัญญานั้น

.....
.....

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ก่อนพิจารณา ขอแก้ข้อความผิดดังต่อไปนี้ คือมาตรา ๒๖ ขอเติมคำว่า หรือยาเส้นต่อท้ายโรงอุตสาหกรรม คงอ่านได้ความว่า มาตรา ๒๖ ยาสูบที่จะนำออกจาก โรงอุตสาหกรรม หรือยาเส้น ให้บรรจุในซองและปิดแสตมป์ยาสูบบนซองของ มาตรา ๒๗ มีคำว่า ปิดแสตมป์ คำว่าแสตมป์ต่าง ๆ มีอยู่ ๓ แห่ง ขอให้แก้เป็นแสตมป์ยาสูบทุกแห่ง

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช ๒๔๔๕ หลักการก็คือว่า ๑. ให้การเพาะปลูกต้นยาสูบ การรมใบยา การหั่นใบยาเป็นยาเส้น เป็นไปตามหลักวิชาการ ๒. ให้สิทธิผู้ทำการเพาะปลูกได้มีความคุ้มครองในการขายใบยาและยาเส้น ๓. ความคุ้มครองประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ การจำหน่ายยาสูบ การนำต้นยาสูบ ใบยา ยาเส้น และยาสูบ เข้ามาและส่งออกป็นอกราชอาณาจักร ๔. ให้รางวัลแก่ผู้ที่ย้ายยาสูบออกไปจำหน่ายนอกราชอาณาจักร

ร่างพระราชบัญญัตินี้ทั้งจริงก็ไม่ขัดแปลกไปกว่าฉบับก่อนมากนัก แต่ข้อความสำคัญซึ่งปรากฏในร่างพระราชบัญญัตินี้ก็คือว่าของการให้การประกอบอุตสาหกรรมชีกาแรกเป็นการผูกขาดของรัฐบาล นอกจากนั้นกฎหมายฉบับนี้เดิมนี้มีชื่อความเป็นบทเฉพาะกาล และร่างพระราชบัญญัตินี้ก็คัดออกหมด ในร่างกฎหมายฉบับเดิมนี้มี

การควบคุมยาเส้น โยยา คันยา ในกฎหมายฉบับใหม่รายกวันยาเส้น และเมื่อยาเส้นออกจากที่จำหน่ายแล้วให้จำหน่ายกันต่อไปโดยทั่วไป คือใช้แสตมป์ยาสูบมิก นอกจากนั้นก็มีการขอเพิ่มแสตมป์ยาสูบสำหรับยาสูบชนิดอื่น แต่เดิมมา ๒๐ กิโลกรัม ต่อ ๑ สตางค์นั้น บัดนี้แก้เป็น ๑๐ กิโลกรัมละ ๑๐ สตางค์ แต่ขอเพิ่มใหม่อีก ก็มีการมิกแสตมป์ยาเส้นคงได้เรียนมาเมื่อก่อน และหวังว่าสภา ฯ คงจะรับหลักการ

นายพิพัฒน์ มังคลานนท์ (กาญจนบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ที่รัฐบาลได้เสนอในสภา ฯ นี้ ฉันมีความข้องใจอยู่ในหลักการ เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนให้สภา ฯ นี้ทราบ คือในหลักการประกกรที่ ๒ ที่ว่า ให้กสิกรผู้ทำการเพาะปลูกได้รับความคุ้มครองในการขายโยยาและยาเส้น ตามหลักการข้อนี้ก็หมายความว่า ร่างพระราชบัญญัติยาสูบฉบับใหม่นี้จะให้ความคุ้มครองแก่กสิกรผู้เพาะปลูกยาสูบ คือหมายความว่า จะเข้มีมาตรฐานในการเพาะปลูกยาและในการอาชีพในทางนี้ ให้ดีขึ้น แต่ว่าเมื่อใดที่जारขาดแล้ว มีอยู่ ๒ - ๓ แห่งที่วางตรงกันข้ามกับหลักการ คือว่า มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการหันโยยา เว้นไว้แต่จะได้รับอนุญาต หรือกระทำการวิสิการและเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด และมาตรา ๑๓ วรรค ๒ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้หันโยยาเป็นยาเส้น จะต้องนำยาเส้นบรรจุของ และมิกแสตมป์ให้ครบถ้วนภายในสิบห้าวัน นับตั้งแต่วันที่หันโยยานั้น แล้วมาตรา ๒๔ บอกว่า แสตมป์ยาสูบที่ต้องมิกบนของยาเส้น ให้มีอัตราดังนี้ (๑) ถ้ายาเส้นในของ ฯ หนึ่ง มีน้ำหนักไม่เกินสี่สิบกกรัม ต้องมิกแสตมป์ยาสูบหนึ่งสตางค์ (๒) ถ้ายาเส้นในของ ฯ หนึ่ง มีน้ำหนักเกินสี่สิบกกรัม ต้องมิกแสตมป์ในอัตราสี่สิบกกรัมต่อหนึ่งสตางค์ เศษของสี่สิบกกรัม ให้นับเป็นสี่สิบกกรัม

การพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความสำคัญอยู่อย่างนี้ การที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติมาว่า ชาวไร่เพาะปลูกยาสูบแล้ว ห้ามมิให้หันโยยาเป็นยาเส้นนั้น ถ้าจะพิจารณาแล้วเราจะรู้สึกว่าเป็นการทำให้ไม่ได้ เพราะเหตุว่าถ้าหากว่ารัฐบาลห้ามไปโดยเด็ดขาดแล้วละก็ รัฐบาลในขณะที่ไม่มีโรงงานหันยาพอ ก็จะรับโยยาจาก

ชาวไร่ เพราะฉะนั้นจึงได้เขียนแยกไว้มากกว่า ถ้าหากว่า ไร่รับอนุญาตก็ให้หันโค
แต่ถ้าต้องเสียภาษีภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่หันยานั้น ในเรื่องนี้ที่ฉันเห็นว่าไม่สมควร
ที่จะรับหลักการ สมาชิก ๆ นี้มีทางพิจารณาได้ถึง ๔ ทางด้วยกัน คือในทางแรกเรา
เอากฎหมายยาสูบฉบับเก่ากับพระราชบัญญัติยาสูบฉบับนี้ขึ้นมาเปรียบเทียบ และใน
ทางที่ ๒ เราพิจารณาถึงความสามารถของราษฎรผู้มาเสียภาษี และในทางที่ ๓ ก็
พิจารณาว่า การเก็บภาษีโดยวิธีนี้จะได้เงินรายไ้มากขึ้นหรือน้อยลง และในทาง
ที่ ๔ ที่เห็นทางสำคัญที่สุดก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัติยาสูบฉบับปัจจุบัน ที่เก็บภาษีโดย
วิธีนี้จะเป็นการส่งเสริมอาชีพแก่ราษฎรตามนโยบายที่รัฐบาลได้แถลงไว้แก่สภา ฯ นี้
หรือไม่

ในประการที่ ๑ เมื่อพูดถึงกฎหมายฉบับนี้ เราจะเห็นได้ชัดว่า กฎหมายยาสูบ
ในปัจจุบันนี้ได้มีการเก็บภาษีอยู่แล้ว แต่ว่าการเก็บภาษีนั้น เราเก็บในอัตราร้อยละ
๑๐ ของยาเส้นหรือเก็บเมื่อราษฎรนั้นจะขายยาจึงเสียภาษีร้อยละ ๑๐ แห่งราคายา
แต่ถ้าเมื่อใดที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้แล้วเห็นได้ว่า ราษฎรไร่รับอนุญาตให้หัน
โยธาเป็นยาเส้นแล้ว ราษฎรนั้นจะต้องเสียภาษีในอัตราน้ำหนัก ๔๐ กรัม ต่อ ๑
สตางค์ และต้องเสียภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่หันโยชานั้น วิธีการเช่นนี้ก็แสดงให้เห็น
เห็นชัดว่าความร่างกฎหมายที่เสนอมานี้แสดงว่าราษฎรไม่สามารถที่จะเสียภาษีได้เพราะ
เหตุว่าในขณะที่นั้นเมื่อแก่โคหันโยชแล้ว แกงยังไม่ม่เงินพอที่จะเสียภาษี แต่ว่าข้อ
เท็จจริงตามพระราชบัญญัตินี้บังคับไว้โดยวางอัตราโทษ เพราะฉะนั้นราษฎรก็จำ
เป็นต้องชวนชวนหาเงินมาเสียภาษี เขาจำเป็นจะต้องหาผู้มีทรัพย์สิน ขอบขี้ยืมขอยืม กุมภาพันธ์
เสียภาษีภายใน ๑๕ วัน นับแต่หันโยช ในกรณีเช่นนี้ผู้มีทรัพย์สินก็จะต้องกดขี่ บังคับที่
ราคายาให้ต่ำ เพราะฉะนั้นราษฎรที่มีขายอยู่ในมือซึ่งเขาควรรอโอกาสขายในเวลา
ที่เหมาะสม เขาก็รอไม่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเปรียบเทียบกักฎหมายฉบับเดิม ที่ได้
เก็บอยู่แล้วเก็บร้อยละ ๑๐ เมื่อเวลาขาย และกฎหมายฉบับนี้ได้เขียนว่า เมื่อหัน
เสร็จแล้วภายใน ๑๕ วันแล้วก็จะต้องเสียภาษีเมื่อเป็นเช่นนี้ราษฎรจะต้องเดือดร้อน
เป็นที่สุด

ในประการที่ ๒ การเก็บภาษีโดยวิธีนี้ถ้าจะพิจารณาไปแล้ว รัฐบาลที่เสนอ

มา ท่านก็ไม่ได้แสดงสถิติว่ากฎหมายยาสูบที่เราใช้อยู่ในปัจจุบันนี้มีรายได้น้อย และมีเหตุผลอื่น ๆ ที่สมควรจะเปลี่ยนแปลงในรูปการเก็บภาษียาเส้นตามกฎหมายฉบับเดิมที่ใช้หลักการในเรื่องร้อยละ ๑๐ ของราคายาที่ซื้อขายกันเป็นหลักการในการเก็บภาษี แต่ในหลักการใหม่นั้นใหม่แก่เป็น ๔๐ กรัมต่อ ๑ สตางค์ ในกรณีเช่นนี้ฉันอยากเรียน ท่านประธานว่า ยานี้มีหลายชนิด มียาดี ยากกลาง ยาเลว ลูกยา หลานยา ส่วนยาเลว ๆ ชาวบ้านหันแล้วซื้อขายนวนละ ๕ - ๖ สตางค์ และมวน ๑ ตัวเฉลี่ย ๔๐ กรัม เพราะฉะนั้นมวน ๑ กติของเสียภาษี ๑ สตางค์ ราคาเมื่อบวกกับภาษีแล้วมันจะต้องสูงกว่า ๑๐ สตางค์ ถ้าหากว่าเขาขายไม่ได้ จำนวนนั้นตลาด รัฐบาลควรจะช่วยให้ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นหลักการในการเก็บภาษีโดยวิธีน้ำหนักเช่นนี้ จึงเป็นอันไม่ชอบสรุปความที่ได้เรียนมาก็คือว่า ฉันมีความเห็นว่า กฎหมายยาสูบฉบับปัจจุบันนี้ ได้เข้ามาแล้วและอยู่ในลักษณะที่เหมาะสมด้วย โดยเหตุที่ว่าเราได้มีการเก็บภาษีจากราษฎรชาวไร่ยาสูบมาแล้วในอัตราร้อยละ ๑๐ แล้วเราเก็บเมื่อเรามีความสามารถ ในกรณีเช่นนั้นเรามีเงินมีทองไม่ต่องเคียดครอน แต่เมื่อเราเปลี่ยนหลักการใหม่ว่า พอเขาหันไปขายแล้วจะต้องเสียภาษีภายใน ๑๕ วันเช่นนี้ ราษฎรเคียดครอนแน่ และไม่ตรงกับหลักการที่รัฐบาลได้ตกลงไว้ในสภา ๆ ว่า จะช่วยเหลือมาตรฐานอาชีพราษฎรเพราะฉะนั้นฉันเห็นว่าควรจะใช้กฎหมายเดิมดีกว่า ในที่สุดฉันขอวิงวอนรัฐบาล ที่เคารพว่า ได้โปรดฟังความเห็นนี้ เพราะเหตุว่าที่กล่าวมานี้กล่าวด้วยความสุจริตใจจริง ๆ เพราะเหตุว่าเมื่อออกกฎหมายนี้แล้วพวกอาชีพขายยาจะเคียดครอนมาก และเป็นภาระบีบบังคับให้อาชีพนี้ย่อยลง ๆ และเมื่อบีบบังคับมากเข้าแล้วอาชีพในทางนี้ก็จะน้อยลง ราษฎรก็จะหันไปทำอาชีพทางอื่นกัน ในกรณีเช่นนี้ประโยชน์ที่รัฐบาลควรจะได้ก็พลอยไม่ได้ด้วย เพราะฉะนั้นขอรัฐบาลได้โปรดยับยั้งกฎหมายนี้ไว้ก่อน

พล. ต. เกา เพ็ชรเลิศ บริษัทบุษบกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ท่านสมาชิกของใจอยู่ที่มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ ที่ท่านบอกว่ารัฐบาลจะห้ามไม่ให้ทำการหันยานั้น ถ้าท่านดูในมาตรา ๑๒ แล้วท่านจะเห็นได้ รัฐบาลไม่ได้ห้าม รัฐบาลอยากจะให้หันยานั้นเองได้ก็โดยให้อยู่ในความควบคุมของรัฐบาล และจะ

ชายก็ขายให้รัฐบาลชายให้ผู้อื่นไม่ได้ รัฐบาลได้รับกระทุงตามจากผู้แทนราษฎร จำได้ว่า
 วนหมบุรี ก็ได้รับปากว่าจะแก่แล้วตั้งใจว่าจะแก่ให้ราษฎรขายยาเส้น ได้ความใจ
 เพราะฉะนั้นในมาครา ๑๒ นี้เขียนว่า ผู้ใดที่ขายให้มาชอลูกก่อน ไม่ใช่ห้ามไม่
 ให้พี่ขาย แต่การที่นั้นนี้อาจทำให้ยานั้นหมดค่า เช่นสมมติว่า เขากันออกไปก็จะไม่ดี
 และยาเส้นที่ติดก็จะเป็นขั้นที่สองเสีย อย่างนี้เป็นต้น เรามีความประสงค์ว่า ในยาเรา
 ปลุกมาก ๆ แล้วถ้าเหลือใช้เราจะต้องส่งไปต่างประเทศ และรัฐบาลมีนโยบายอยู่ที่
 จะส่งเสริมในการที่ขายนี้โดยจะจัดหาเครื่องจักรไปให้ใช้กันตามจังหวัด และให้ดูกัน
 ตามจังหวัด และจะได้อธิบายถึงวิธีที่ขายทำอะไรจึงจะถูกต่อความลักษณะของการ
 ค่าคอลไปนั้นก็มีในมาครา ๓๗ ซึ่งท่านเห็นว่าเวลาที่ที่ที่ขายเสร็จแล้วจะบังคับให้เสียภาษี
 ภายใน ๑๕ วัน แต่ก็เป็นการทำมากกว่า ๑๕ วันตั้งแต่ที่ขายเสร็จ เป็นวันไหน
 การที่เขียนไว้เช่นนั้นก็เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทบกระเทือนถึงภาษีของเรา แต่ที่
 เป็นข้อปลัดขอย ถ่าสภา ฯ มีรับหลักการเสร็จแล้ว ไปขอแก้ไขในกรรมาธิการว่าจะทำ
 อย่างไร และที่ว่าจะให้เป็นประโยชน์แก่ราษฎรควายนั้นไม่ใช่ข้อสำคัญ และอีก
 ประการหนึ่งท่านพิจารณาว่า แต่ก่อนนี้ก็ได้ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าจะบังคับ ให้ปิด
 แสตมป์ได้สำหรับยาเส้นภายในร้อยละ ๑๐ ของราคา แล้วท่านเห็นว่าควรที่จะเก็บ
 ตามราคาค่าที่กว่า ท่านก็รับเมื่อนี้ คือว่ายานั้นมีหลายชนิด มีชั้นที่ ๑ ชั้นที่ ๒ และชั้นที่
 ๓ ราคาจึงต่างกัน ข้อสำคัญของเราได้เคยพิจารณาอย่างเดียวกัน การพิจารณาภาษี
 ตามราคานั้นเป็นการยากและจะกระทบกระเทือนต่อรายได้ ถึงแม้ว่าที่ไม่ทุจริตบาง
 ที่ราคาภิเณรเอียงต่าง ๆ นานา เพราะฉะนั้นรัฐบาลคิดว่าถ้าการเก็บตามราคาก็เป็น
 การยากลำบากและซ้ำอย่างที่ท่านเคยทราบทางศาลฎีกาได้ทำภาษีใหม่ จึงได้กำหนด
 ใหม่ว่า เขานั้นเก็บก็จะต้องเก็บเท่านั้น โดยไม่ต้องโต้เถียงกันต่อไป เช่นนี้รัฐบาลจึง
 ได้แก้ไขมาให้เป็นความสะดวกแก่ประชาชนนั่นเอง

นายทอง กันหาขรรณ (แพร่) : ร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่ท่านเข้ามา
 สภา ฯ ตลอดปี ๒๔๔๕ มาถึงปี ๒๔๔๖ อันได้พิจารณาดู ๆ ร่างแล้วเห็นว่า ร่าง

พระราชบัญญัติยาสูบ เป็นร่างที่สำคัญที่สุด ซึ่งสภา ฯ นี้ควรจะสนใจเป็นพิเศษ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ถ้าสภา ฯ นี้มีหลักการไปแล้วจะกระทบกระเทือนถึงอาชีพ และความมั่นคงของราษฎร เป็นอันมากในเรื่องยาสูบซึ่งท่านผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี ว่าในเมืองนั้นมียาสูบมาก ท่านก็ลุกขึ้นคัดค้านทันทีที่รัฐบาลเสนอ เพราะเหตุว่าท่านยอมทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับยาสูบได้ เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติยาสูบนี้ จึงมีการคัดค้านกันมาก และเมื่อฉันทัดทั้งเสียงสมาชิกด้วยกันข้างนอกก็รู้สึกสนใจและหนักใจเป็นอันมาก บางที่ท่านประธานและท่านสมาชิกทั้งหลายอาจจะรู้สึกแปลกใจว่าด้วยคำสนธิไมคอบดี เพราะว่าถ้าอ่านหลักการและเหตุผลแล้ว ล้วนแต่เห็นประโยชน์แก่ประชาชนทั้งนั้น แต่ทำไมจึงมาคัดค้านหลักการกัน ฉันทัดพยายามอ่านหลักการ เหตุผล และตัวร่างทุก ๆ มาคราดลอคแล้ว เห็นว่าเนื้อหาในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ตรงกับหลักการ เขียนหลักการไปอีกอย่างหนึ่ง แต่เขียนร่างไปอีกอย่างหนึ่ง แล้วหลืมตามองคู่มือปฏิบัติซึ่งเจ้าหน้าที่งานเคยปฏิบัติมาแล้วตามพระราชบัญญัติเก่าก็ และเข้าใจว่าที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติใหม่ก็ มองไม่เห็นว่าจะโดยสภามาหลักการ ที่รัฐบาลเขียนไว้ เป็นความหลักการขอ ๑ ให้การเพาะปลูกต้นยาสูบ การรมใบยา การหั่นใบยา เป็นยาเส้น เป็นไปตามหลักวิชาการปลูกยาสูบมาจากไหนกัน เกิดมายังไม่ปรากฏว่ารัฐบาลแนะนำสั่งสอนให้ราษฎรปลูกยา ราษฎรปลูกยาเช่นนั้นขายเช่นนั้น เป็นเรื่องที่ราษฎรทำกันเองทั้งนั้น แมแต่การปลูกยาสูบพันธุ์เวอร์ธันเนียเหมือนฝรั่ง ก่อนแล้วมาสอนราษฎรทีหลัง ส่วนการปลูกนั้นเกี่ยวกับห้องที่ปลูก บางแห่งปลูกโคโคสก็ แต่เอายาเวอร์ธันเนียไปปลูกไม่โคโคสก็ มี หลักรักษาท้องอาศัยผู้ชำนาญเป็นอันมากและความชำนาญนั้นก็คือราษฎรซึ่งเขาปลูกมาหลายสิบปี แล้วการรมยา การหั่นใบยา ก็ไม่เห็นว่าจะมีความลำบากอะไร ถ้าหากว่ารัฐบาลมุ่งหมายตามหลักการนี้ ที่จะสนับสนุนราษฎรตามหลักวิชาการแล้ว จะเป็นวิธีการปลูกใบยาที่ดี การรมใบยาที่ดี การหั่นใบยาที่ดี ฉันทัดคิดว่าเพียงแต่รัฐบาลส่งเจ้าหน้าที่งานไปแนะนำก็จะได้ผล เป็นที่พอใจอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าราษฎรคนไหนไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่งานแล้ว ยาของคนก็ขายไม่ได้ หรือต้องรับมาปของตนเอง เราใช้หลักแนะนำดีกว่า เขียนเป็นกฎหมาย หันรัฐมนตรีหรืออธิบดีจะออกคำแนะนำ ถ้าหากว่าไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ

จะต้องถูกปรับตามมาตรา ๑๕ ถึงพันบาท คนไม่เชื่อคำแนะนำถูกปรับ ผู้ลี้ภัยจะเป็นเรื่องพื้นฐานอยู่สักหน่อย

หลักข้อที่ ๒ รัฐบาลเขียนว่า เพื่อหลีกเลี่ยงการทำกาเหาะปลูก ได้รับความคุ้มครองในการขายใบยาและยาเส้น นี่ก็อีกหลักการหนึ่ง ซึ่งถ้าพิจารณาตามตัวร่างและวิธีปฏิบัติซึ่งเคยประสบกันมาแล้ว ซึ่งความจริงไม่ได้ยดคงที่เราเขียนไว้ในหลักการว่าจะได้รับความคุ้มครองและความสะดวกในการเหาะปลูกยาสูบนั้นเมื่อตอนนั้นยังไม่มีพระราชบัญญัติยาสูบ ราษฎรก็ทำกันอยู่ ผู้ลี้ภัยสะดวกมาก แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติยาสูบแล้ว แทนที่จะได้รับความคุ้มครอง กลับเกิดปัญหายุ่งยาก จนมีผู้แทน ๕๐ - ๕๐ คนไปประชุมกันที่กระทรวงการคลัง ชำการไปขออนุญาตปลูกยาสูบก็ลำบากเหมือนกัน ต้องให้แท่งตัวให้เรียบร้อย สวมรองเท้า ถุงเท้า สวมเสื้อนอก สวมหมวก จึงจะอนุญาตให้ปลูกยาสูบ ฉะนั้นราษฎรจึงมาหาฉันที่บ้าน บอกว่าไปขออนุญาต ต้องมีพิธีรีตองต่าง ๆ เกิดความยุ่งไม่เลยใส่เสื้อนอก ไม่มีศตางค์ซื้อ ยากจน และการอนุญาตก็อนุญาตให้เพียง ๑๐๐ คนเท่านั้น นี่กฎหมายเก่า เคียงขึ้นที่นี้ก็จะต้องขออนุญาต แม้ก็จะต้องขออนุญาต ซึ่งจะต้องมา ๒ ครั้ง ๑ ครั้ง การขออนุญาตก็ต้องเสียค่ารับรอง ค่า ส.ป.ส. อะไรต่าง ๆ นี้หรือความสะดวก ที่นี้ความคุ้มครองในเรื่องขายยา เป็นกฎหมายยาสูบออกไปเมื่อปี ๒๔๔๑ ยาเป็นของราษฎร ให้รายได้ แต่เฉพาะรัฐบาลและผู้รับเหมาของรัฐบาลเท่านั้น เหตุการณ์ที่จังหวัดแพร่เกิดขึ้น นั้นรัฐบาลกับสรรพสามิต ภายหลังให้จังหวัดแพร่เป็นผู้รับผิดชอบโดยกำหนดราคาว่า ยาแพงที่สุด ๑๐ กิโลกรัม ๑.๕๐ บาท ยาดี ๖.๕๐ บาท แต่พอค่าคนนอกเขาซื้อ ๑๐ ถึง ๑๕ บาทเขาก็ถ่อสู้กัน แต่ที่นี้เขาขายไม่ได้เพราะกฎหมายบังคับ แต่อย่างไรก็ดีถึงกฎหมายบังคับก็ขึ้นดีขาย เมื่อขายปรากฏว่าสำนักงานรับซื้อไม่ทัน และปรากฏว่ายุ่งเหยิงกันมาก มีบางจังหวัด อย่างเช่นจังหวัดสุพรรณบุรี ถึงกับอยู่แทนตนเองตามกฎหมาย กำหนดราคาค้างไว้เป็นอย่างสูงที่สุดพันละ ๖ ถึง ๘ บาทซึ่งในสมัยที่จังหวัดซื้อ แคมบริทจังหวัดชายฝั่งละ ๑๖ - ๑๘ บาทซึ่งนั่งเก็บค่าคงโคโดยไม่ต้องทำอะไร จนคนไทยเห็นว่าบริษัจังหวัดเขาเปรียบจนเกินไป เกิดอะอะกันขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีการอะอะกันแล้วจึงมีการแก้ไขใหม่ บอกว่าไม่จำเป็นต้องขาย ให้แก่รัฐบาล

อย่างเดียว ขายให้ประชาชนก็ได้ แต่ต้องซื้อเศษคนป่าขูด ตอนนี้ราษฎรพอใจ รัฐบาล
เอชชื้อยาไม่ได้ เพราะชื้อทองคำไม่ได้ นิตฤตติการณ เมื่อปี ๒๔๔๔

หลักการข้อ ๑ ข้อ ๒ ไม่ตรงก็มีร่างตั้งกล่าวมาแล้ว แล้วหลักการข้อ ๑ นั้น ก็
คือ "ควบคุมการประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ การจำหน่ายยาสูบ การนำคนยาสูบ ไป
ขาย ยาเส้น และยาสูบเข้ามาและส่งออกนอกราชอาณาจักร" การควบคุมในข้อนี้ก็
เพื่อเป็นการหาเงิน

ข้อ ๔ "ให้รางวัลแก่ผู้ที่ยาสูบออกไปจำหน่ายนอกราชอาณาจักร" นี้ก็เป็น
วิธีหาเงินอีกเหมือนกัน

เมื่อสรุปแล้วหลักการอันแท้จริงแห่งร่างพระราชบัญญัติยาสูบนี้ ก็คือเพื่อหา
รายได้จากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยเก็บจากยาสูบไทยแก่รัฐ แล้ววิธีการตามร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้กลายเป็นหลักการข้อที่ ๒ คือไป คือว่าราษฎรจำนวนมาก ๆ นั้น
ลำบากอย่างไร ข้อ ๑ สำหรับราษฎรที่ปลูกยาเพื่อใช้เองก็ได้มีความลำบาก จริง
อยู่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีมาตราที่เขียนไว้ในมาตรา ๔ ว่า มาตรา ๖ และ
มาตรา ๗ ไม่ใช่บังคับแก่ผู้ทำการเพาะปลูกคนยาสูบเพื่อใช้ประโยชน์เฉพาะ ในครัว
เรือนของตน ซึ่งได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด การที่
ปลูกยาสูบเพื่อใช้ในครัวเรือนของตนไม่ใช่บังคับเพียง ๒ มาตรา มาตรา ๖ และ
มาตรา ๗ คือไม่ท้องของอนุญาต แม้นแต่อยู่ในเขตปลูกยาสูบก็ไม่ต้องของอนุญาตปลูก ก็ได้
มีผู้หาขยันผู้ปลูกเพื่อใช้เองจะปลูกได้เพียงใดนั้นซึ่งแล้วแต่หลักการ และวิธีการที่
รัฐมนตรีจะใคร่ประกาศ นี้เองราษฎรกลัวเหลือเกิน เมื่อคราวก่อนเราทำได้เพียงกันใน
ร่างพระราชบัญญัติยาสูบ ฉบับที่ ๑ ที่ออกใหม่ว่า ประชาชนครัวเรือนหนึ่ง เราควรให้
ปลูกยาสูบเองพอสมควร มีการตรวจของที่กระทรวงการคลังกัน กระทรวงการคลังให้
๑๐๐ คนจนถึงที่สุดเพียงเท่านั้น แต่ที่นี้ไม่มีกำหนด รัฐบาลวางหลักเกณฑ์เอาเอง นำ
กลัว ๑๐ คน ราษฎรไม่พอ และสภา ฯ ก็ว่าจะไรทานไม่ได้ ที่นี้มาตรา ๔ คุ้มครอง
ผู้ปลูกยาสูบเพื่อบริโภค แต่ความจริงนั้นไม่ได้รับความคุ้มครองอะไรเลย ถ้าเราจะ
อ่านในกฎหมายมาตราตอ ๆ ไป คือว่าถ้ามาแล้วเขาได้ปลูกยาสูบโดยไม่ท้องของอนุญาต

ความวิธิการและตามหลักการที่รัฐบาลกำหนด สมมติว่าปลูกยาสูบได้ ๑๐ ตัน ถ้าหากว่า
เขาจะเอายาสูบนั้นมาทำ เขาก็จะต้องไปขออนุญาต เพราะว่าการทำยาสูบ ในมาตรา
๑๒ ไม่ได้อยากแล้ว ก็คือว่าในตอนหลัง ๆ มีอีกหลายมาตราที่ดูโดยหนึ่งมียาสูบไว้ใน
ครอบครองเกินกว่า ๒ กิโลกรัมจะต้องได้รับอนุญาต ถ้ามีเกินกว่านั้น จะต้องปิดฉาก
แสดมภ์ยาสูบ เพราะฉะนั้นพวกบริโศกก็ไม่ได้มีความคุ้มครองอย่างไร วิธีการนั้นก็
จะต้องขออนุญาตควยตามมาตรา ๑๐ และยิ่งกว่านั้นในมาตรา ๑๔ ยังห้ามไม่ให้ขาย
สูบข้ามเขตการปลูกยาสูบ เมื่อเขามันแล้วการหาพื้นที่ปลูกไม่ได้ เพราะจะต้องวิ่งหาหรือ
พื้นที่จากต่างจังหวัด การนำพื้นที่เข้ามาทำก็ต้องถูกบังคับโดยมาตรา ๑๔ โดยจะต้อง
ขออนุญาตจากเจ้าพนักงาน และจะต้องปิดแสดมภ์อย่างแรงมาก ตามมาตรา ๑๕ ผู้
ใดมีไว้ในครอบครองบุหรี่ซึ่งมวนแล้วเป็นยาสูบมีในครอบครองตามมาตรา ๑๖ ก็ให้
เพียงเล็กน้อย มากก็ไม่ได้ ประชาชนชาวบ้านนอกทั้งหลายเขามีความสามัคคีธรรมต่อกัน
เขามวนบุหรี่เลี้ยงแขกกันขึ้น ๒ กิโลกรัมก็ทำไม่ได้ ผู้ปลูกยาเพื่อบริโภคและใช้
เองก็อยู่ในบังคับหม่ทุกมาตรา นอกจากมาตรา ๖ และมาตรา ๘ ซึ่งหมั้นหมั้นเหลือ
เกิน ซึ่งบางทีอาจถูกปรับถึงพันบาท บางทีถูกจำคุก ๖ เดือน

ที่นี้ความลำบากในข้อ ๒ ผู้ที่ทำการค้า โคกลาวมาแล้ว ถ้าราษฎรจะประกอบ
การอุตสาหกรรมการค้ายาสูบที่จะทำตามนโยบายของรัฐบาลจะปรากฏความเดือดร้อน
แก่ราษฎรทั้งโคกลาวมาแล้ว เช่นไม่มีเสื่อออก ไม่มีโรงเตี๊ยก กางเกงจะนุ่ง จะหมัก
ต้องขออนุญาต จะหมักต้องขออนุญาต ความลำบากในการขออนุญาตก็มีมานานประการก็
เคยประชุมมาแล้ว และมีค่าธรรมเนียม หุยม ๆ หุยม ๆ และเรื่องแสดมภ์ยาสูบซึ่งห้าม
สมาชิกแห่งกาญจนบุรีโคกล่าก็ปรายมาแล้วว่า เป็นไปไม่ได้ และหนักมาก ฉะนั้นโคพยาม
ฟังคำชี้แจงของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังก็ไม่เห็นว่าจะหาความข้องใจได้
คือว่าตามพระราชบัญญัติยาสูบฉบับเก่านั้น กฎหมายให้ปิดแสดมภ์ตามราคา ท่านก็บอก
ว่าไม่รักกันเพราะกลัวโทษ ก็ทำไม่ไม่ควบคุมเจ้าพนักงาน มีวิธีโทษบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ
ท่านก็คิดว่าโรยาธิกาแรกอยู่แล้ว บุหรี่อะไรก็ได้ก็โรยาอยู่มากอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการหา
เลือกกับสัตว์ใหญ่ ๆ นั้นก็ทำกันไป แต่การที่จะหาเลือกกับปุนั้นหาไม่ได้ นอกจากไม่ได้
เลือกแล้ว บุ๊ก็จะตายหมด ฉะนั้นยากจะแยกตัวอย่างในเรื่องปิดแสดมภ์ยาสูบ ตามนำหน้าก็

ความที่ท่านรัฐมนตรีได้ขึ้นแจงมาแล้ว และปรากฏอยู่ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ยาสุม
 ตามน้ำหนักนั้น ขาในจังหวัดแพร่ซึ่งส่งไปขายในจังหวัดเชียงใหม่ และในท้องที่อื่น ๆ
 ยาสุมที่ตีที่สุดหนัก * กิโลกรัมขายได้ราคาในราว ๒ บาท แต่ยาเสวที่ตีนั้น *
 กิโลกรัมขายได้ราคาในราว ๑๒ ถึง ๒๐ สตางค์ น้ำหนักเท่ากัน ที่นี้เราลอง
 พิจารณาถึงแง่ที่เรียกว่าความเป็นธรรมแห่งสังคม ยาอย่างคี่ * กิโลกรัมราคา ๒
 บาท ปิคแสมบัก ๒๕ สตางค์ เป็น ๒.๒๕ บาท ยาอย่างเสวกิโลกรัมละ ๑๒ สตางค์
 ปิคแสมบักยาสุม ๒๕ สตางค์เป็น ๓๑ สตางค์ การปิคนี้บังคับให้ปิคหลังจากที่ขนยาแล้ว
 ๑๕ วัน สมมติว่าราษฎรหนึ่งตีโค ๕๐๐ กิโลกรัมจะต้องปิคแสมบัก ๑๐ บาท หลัง
 จากที่ขนยาแล้ว ๑๕ วัน เมื่อปิคแล้วจึงจะมียาสูบไว้ในครอบครองโค เพื่อไม่ให้ฉีก
 กฎหมาย แล้วยาซึ่งขายกันเวลานี้ราคา ๑๒ สตางค์คือ * กิโลกรัม ของปิคแสมบัก
 ยาสุมอีก ๒๕ สตางค์รวมเป็น ๓๗ สตางค์ ยาเสว ๆ ราคา ๓๗ สตางค์ จะเอาไป
 ขายให้ใครก็ไม่มีใครซื้อ แล้วยาที่เก็บไว้ในแก๊งและถูกฉีกกินไว้ในครอบครองทั้งๆ
 ที่เสียแสมบักยาสุมแล้ว และรัฐบาลก็ไม่ซื้อ ถ้าบังคับรัฐบาลซื้อแล้ว ก็รัฐบาลซื้อไป
 แนนี่ไม่ซื้อซึ่งทำให้เกิดความเดือดร้อนทั้งบ้านทั้งเมือง เวลานี้ก็อุตสาหกรรมยาสูบ
 กำลังตื่นตัวทำโรงอบยาเป็นการใหญ่แล้วสร้างโรงงานอบยา แล้วส่งไปขายแห่งมา
 ขายให้แก่รัฐบาล แต่กฎหมายนี้ก็ไม่มีวิธีการต่าง ๆ จะต้องขออนุญาต จะต้องอย่างนั้น
 อย่างนี้ แล้วมีราคาค่าตามที่กำหนด ซึ่งบางทีจะทำให้ไม่อุตสาหกรรมเหล่านี้ ห้อก็ได้
 เวลานี้มีผู้ขออนุญาตมวนบุหรี่ขายแข่งกับรัฐบาลอยู่ ราษฎรขายจำพวกกวางหมาก ทอง
 แห่ง และไชยบัว แล้วการทำเช่นนั้น ทำให้พวกนี้สู้ไม่ไหว เพราะเคียวนี้จะขอใบ
 อนุญาตจะต้องเสียถึง ๑๐ บาท และยังกำหนดราคาอีก พวกนี้สู้ไม่ไหว การมวนบุหรี่
 ตามพระราชบัญญัติเก่าเคยอนุญาตไว้ การพิจารณาตั้งแต่คราวพิจารณาพระราชบัญญัติ
 ที่แรกๆ การมวนบุหรี่เล็ก ๆ แอข ๆ ก็ยอมให้ ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การคลังครั้งนั้นก็ยอม ถ้าไม่เกินกว่า ๒๐๐ บาท แต่คราวนี้ไม่ยอม และการลงโทษก็
 รุนแรง แต่เป็นการแปรญัติได้ ฉันทก็ไม่อยากจะถูกถึง

เราพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในทางจิตใจของประชาชน ท่านประธาน
 ที่เคารพจะระลึกได้ว่าเมื่อครั้งเราเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อปี ๒๔๗๕ ท่านได้

ประกาศยกเลิกภาษีหลายร้อยอย่าง ประชาชนก็พอใจ มาตอนหลังนี้ในเรื่องพระราชบัญญัติยาสูบนี้ ถึงแม้ว่าจะได้เสียเงินบำรุงท้องที่สำหรับที่ดินที่ปลูกยาสูบ ประชาชนก็ไม่รู้ว่าจะได้แก่นแสนปียาสูบและยาเส้นบ้าง ราษฎรก็พอหนึกแคบคิดนึกมีกฎหมายฉบับนี้ออกมาก็พิงหนักขึ้นอีก ฉะนั้นก็ฟังเสียงประชาชนมาแล้วว่า เก็บภาษีไร่ยาสูบไร่ละ ๔ หรือ ๑๐ บาท เมื่อถอนเปลี่ยนแปลงการปกครองจะดีกว่านี้ นี่ฉันฟังจากแง่ของประชาชนแล้วว่าเมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองใหม่ ๆ ทำไม่จึงทำได้ แต่เมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองมานาน ๆ แล้วก็กลับจะมีหนักขึ้นอีก และการที่จะแปรวัติคืน เมื่อมีหลักการแล้ว การแปรวัติก็จะต้องแปรกันทุกมาตรา และบางอย่างไปขัดกับหลักการด้วย จึงไม่มีทางที่จะปรองคองกันในชั้นกรรมาธิการได้ ความจริงก็เห็นใจรัฐบาลในเรื่องที่จะหารายได้ให้แก่วัฒนูปการในบ้านเมืองคับขันเช่นนี้ แต่ว่าเราเอากันในทางที่ควรและที่ยุติกว่าและจะไม่เป็นการกระทบกระเทือน และเคืองร้อนดีกว่า จึงมีทางเดียวที่สภา ฯ นี้จะไม่รับหลักการ ถ้าหากว่ารัฐบาลจะมีใจกว้างขวาง กรุณาได้ ก็ขอมหาความปรองคองกัน คือยังมีขอร้องพระราชบัญญัติฉบับนี้เสีย แล้วเชิญท่านผู้แทนคนไหนซึ่งราษฎรของท่านปลูกยาสูบ มีความเข้าใจในเรื่องยาสูบดี ไปยกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นใหม่ ให้ไปแสดงความคิดเห็นร่วมกับรัฐบาล ภายในวันที่เท่าไรเท่านี้ ซึ่งเราเคยทำกันมาแล้ว เช่นร่างพระราชบัญญัติชลประทานราษฎร ฉะนั้นเองก็เคยไปประชุมในจังหวัดลำปาง ในจังหวัดพระนครหลาย ๆ แห่ง จนขึ้นมาสู่สภา ฯ และผ่านไปได้โดยง่าย จึงในเรื่องนี้รัฐบาลถอนไปก่อน และประกาศให้สมาชิกคนไหนมาคิดอ่านทำนอกสภา ฯ แล้วกลับมาเสนอใหม่ ฉะนั้นเห็นว่า เป็นวิธีที่ดีที่สุด จึงอยากจะวิงวอนขอให้รัฐบาลยังมีใจก่อน เพราะคนไหนที่ควรจะถอนนั้น อย่างไรก็ตามนั้นนอกสภา ฯ เสียก่อนแล้ว จึงเสนอมาทันที

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง .

ฉันทัดฟังผู้ค้านามากมายแล้ว คือผู้ค้านักเอาการกระทำของพระราชบัญญัติเก่ามาพูดว่าความเคืองร้อนเป็นอย่างไร ที่จริงพระราชบัญญัติยาสูบนี้ไม่ได้แก้ไขพระราชบัญญัติเก่าสักมากนัก ข้อสำคัญที่สุดคือห้ามโนไปไลซ์ยาชากาแรก แล้วก็ใคร่คาดถูก ๆ ฉันทัด

รับรองทดสอบว่า ๆ นี้ได้ว่าให้ชายโดยเสรีก็ทำได้ แต่ว่าการกระทำทุกอย่างเราก็ต้องมีการควบคุม แต่การควบคุมครั้งนี้ไม่ไ้มากมายไปกว่าพระราชบัญญัติ ที่ใช้อยู่ในขณะนี้เลย และฉันก็ได้คิดแล้วว่า ได้มีการขอทานบ้างเล็กน้อย คือเฉพาะยาสูบอื่น ๆ ซึ่งแต่ก่อนนี้ ๒๐ กรัมต่อ ๑ สตางค์เป็น ๑๐ กรัมต่อ ๑ สตางค์ก็เป็นการเล็กน้อย และไม่ได้ไปมุ่งหมายที่จะห้ามปรามไปมากกว่าพระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในขณะนี้ แล้วพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็พออาจไปมาก นอกจาก ๓ - ๔ ข้อที่กล่าวเมื่อกี้แล้ว

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ฉันได้พิจารณาแล้วเห็นว่าสภา ๆ นี้ไม่ควรที่จะรับหลักการ ความที่ท่านสมาชิกจังหวัดกาญจนบุรีกับจังหวัดแพร่ได้อภิปรายมาแล้วนั้น ฉันเห็นชอบด้วยทุกประการ เห็นเป็นความจริงด้วย แต่ฉันขอกล่าวยาอีกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการทดลองสภาให้รับหลักการ แต่ตัวบทนั้นไม่ตรงกับหลักการเลย ความหลักการข้อหนึ่งที่ว่า ต้องการให้การปลูกขนยาสูบ การขมิบยา การหั่นใบยา ขมิบยาต้องให้เป็นไปตามหลักวิชาการนั้น รัฐบาลให้เหตุผลว่าเพื่อให้มีคุณภาพดีและมีปริมาณมากขึ้น แต่ตามวิชาการปฏิบัติเห็นว่า จะได้ผลตรงกันข้าม คือถ้าพิจารณาตามตัวบทแล้วเห็นว่าประโยชน์ที่จะได้ไม่ตรงกับหลักการ แต่มีทางใดอยู่อย่างเดียวคือ เงินค่าธรรมเนียมนั้นเป็นส่วนใหญ่ ในการที่จะแนะนำให้ราษฎรทำถูกตามหลักวิชาการนั้น ตามวิधिปฏิบัติไม่เห็นมีทางใดจะทำได้เลย เวลาราษฎรขออนุญาตเจ้าหน้าที่ก็เรียกค่าธรรมเนียมแล้ว จึงให้ใบอนุญาตไป การเพาะปลูกขนยา ก็คือการตากขนยาที่ดี เขาทำตามความรู้เดิมของเขา หลักวิชาการใหม่ ซึ่งรัฐบาลจะให้เขานั้นรัฐบาลให้เวลาใด ใครบ้างที่จะไปแนะนำให้ความรู้แก่เขา เจ้าหน้าที่มีเฉพาะคนที่เขียนใบอนุญาตให้เท่านั้นเอง จึงเห็นว่าตามหลักการพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่อะไรเลย หลักการเขียนไว้ก็ ๆ เท่านั้นเอง ตามพระราชบัญญัติฉบับก่อนนั้น ยังมียกเว้นไว้สำหรับผู้ที่ปลูกใช้ในครัวเรือน ไม่ใช่พระราชบัญญัติยาสูบบังคับ นั่นให้ความสะดวกเขาก็อยู่แล้ว แม้แต่ปลูกเล็กน้อยก็บรรเทาความเดือดร้อนไปได้ เพราะปลูกก็ไม่ต้องขออนุญาตปลูกเลย หันก็ไม่ต้องขออนุญาตหันเลย เก็บก็ไม่ต้องขออนุญาต แต่

พระราชบัญญัตินี้มีมาตรา ๖ มาตรา ๗ ก็จริง แต่ปลูกแล้วหันทองขออนุญาต หันแล้วห้ามไม่ให้มีเสาเสนาในครอบครองอีก แล้วจะเอาไปไว้ที่ไหน การที่จะมีเสาเสนาไว้ในครอบครองของเราจะได้อีกเว้นตามมาตรา ๔ คือไม่บังคับตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ นั้น แต่เขาปลูกแล้วหันไม้ไค้ทองขออนุญาตหัน แล้วเก็บไม้ไค้ทองเสีย อากาศแลสมัย ความเค็คร้อนที่กฎหมายฉบับเก่าไค้เปลืองนั้น กฎหมายฉบับนี้กลับทำให้เขาเค็คร้อนขึ้นมากทีเดียว นอกจากนี้ตามหลักการข้อ ๒ คือว่าต้องการให้ได้รับการคุ้มครองในการขาย ในการนี้ตามคัมภีร์พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่เห็นมีวิธีการ ที่จะคุ้มครองอย่างไรเลย นอกจากห้ามการขาย และวิธีการห้ามขายนั้น ผู้ที่จะขายต้องขออนุญาต เมื่อขออนุญาตไค้แล้วต้องไปขายให้แก่ผู้รับเหมา หรือขายให้แก่พนักงานการที่บังคับให้เอาไปขายให้แก่คนกลางหรือผู้รับเหมาเสียก่อนแล้ว ผู้รับเหมาจำหน่ายต่อไปให้ลูกค้าอีกครั้งหนึ่งนั้น หลักการที่ว่าต้องการให้ราคาไค้ไม่ไค้ขละไค้ไร มีมานานหลายชั้น การบังคับให้ขายแก่ผู้รับเหมาโดยเฉพาะขายทุกคนทั่วไปไม่ไค้มันทำให้ผู้รับเหมานั้นกดราคา ยึดกับหลักการที่ตั้งไว้ว่าต้องการห้ามการกดราคา ฉะนั้นตามพิธีร่ำมาอ้างมาในพระราชบัญญัตินี้ คือผู้ซื้อมีจำนวนน้อย ผู้ขายมีจำนวนมาก เอาไปขายที่อื่นไม่ไค้ ต้องขายให้แก่ผู้ซื้อจำนวนน้อย เมื่อผู้ซื้อมีจำนวนน้อย เขาก็พยายามกดราคา ตัวอย่างมีตามที่เป็นอยู่แล้ว ตามพระราชบัญญัติเก่า ราษฎรได้รับความเค็คร้อนเป็นอันมากในเรื่องราคา แทนที่ราษฎรจะขายไค้ดี พอคารวมกันแห่งเดียวแล้วมีการกดราคา เล่นตัว นอกว่ามีขระที่อื่นบ้าง ราษฎรก็ได้รับความเค็คร้อน หันเมื่อไปถึงบุคคลจำนวนน้อยรับซื้อไค้แล้ว พวกพ่อค้าทั่วไปจะซื้อไปจำหน่ายอีกทีหนึ่งนั้น ถ้าตามราคาพอควร หรือตามราคาที่กำหนด ผู้รับเหมาหรือผู้ขายส่งนั้น ก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่อยากจะขายไค้เลย เล่นตัวบ้าง อะไรบ้าง แต่ถ้ามักมีการซื้อหลังร้าน แม้จะซื้อตามร้านก็มีอะไรอะไรยื่นให้ เช่นนั้นแล้วก็ขายไค้ โดยคลอง มีวิธีการเป็นเช่นนี้ คือถูกจริง แต่มีสิ่งให้เพิ่มเติมไปแล้ว เวลาเอายามาขายก็ขายแพง ราษฎรที่เอายามาสูบกก็ซื้อแพง เพราะฉะนั้นการให้ความสะดวกแก่ราษฎรหรือบรรเทาความเค็คร้อนของราษฎรที่ซื้อขายด้วยราคาแพงนั้นไม่ไค้ขละเสียแล้ว ตาม

พระราชบัญญัติฉบับนี้ คิวเหตุผลสิ่งที่โคภิปรายมานี้ก็เห็นว่าสภานี้ไม่ควรที่จะรับหลักการแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ แยกอนที่จะลงมติหรือพิจารณาอย่างใด ๆ ฉะนั้นขอจะขอความกรุณาต่อรัฐบาลอย่างมีผู้แทนจังหวัดแพร่ได้ขอความกรุณามาแล้ว ขอให้ท่านผู้มีเมตตาจิตเอาร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณา แล้วร่างขึ้นมาใหม่

พ.ศ.พ. ขอ ศรีธรรมากร สมาชิกประเภทที่ ๒ : ท่านสมาชิกฝ่ายค้านบางท่านกล่าวหา พระราชบัญญัตินี้รุนแรงและได้รับความเดือดร้อนแก่ราษฎรเป็นอย่างยิ่ง ความจริงขอโทษรัฐบาลที่โคทุกคนหนักใจเล็กน้อย ในฐานะที่ฉันโคเคยค้าเงินงานในกรมสรรพสามิต ในการขายสุบนี้ถ้าเราจะโคใคร่ควมกับหลายประเทศแล้ว เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด แล้วถ้าจะพูดกันน้อยอย่างอื่น ๆ แล้ว หรือพิจารณาอย่างอื่น ๆ แล้ว ก็เป็นความสองคม คนหนึ่งราษฎรได้รับความเดือดร้อน และอีกคนหนึ่ง พลคาคคนกลางไม่พอใจ ส่วนทางรัฐบาลนั้นถ้าพิจารณาไปในด้านทางโคแล้ว รัฐบาลโคในเรื่องขายสุบนี้ อย่างยิ่ง ถ้าจะจัดการขายสุบให้เหมือนประเทศบางประเทศแล้ว สำหรับ ๑๖ จังหวัดของประเทศไทยนั้น ใน ๑๖ จังหวัดนั้นมีก้าโคขายสุบที่ออกกฎหมายควบคุม คั้งที่บางประเทศเขาทำแล้ว เฉพาะขายสุบเราจะโครายโคถึง ๖๔ ล้านบาท ที่ทานทั้งหมดขายโคเดียวกันนั้นเป็นประเด็นน้อย ๆ ฉนั้นจะขอเวลาต่อสภานี้พูดให้นาน คือให้ทราบเหตุผลที่แท้จริงในหลักการ ๔ ประการนี้ เป็นสิ่งที่โคอย่างยิงทั้งในทางรัฐบาลและทั้งในทางราษฎร ฉนั้นขอจะขอพูดให้ยาวหน่อย ในข้อที่ ๑ ก็คือว่า การปลุกคนขายจะต้องนำคนยามาทุกกอง ในคนยามึงคนนั้น สมมติว่ามี ๔ โย ในจำนวน ๔ โยนั้น ความฉุบไม่เท่ากัน หรือในหลักวิชาเขาเรียกว่า ๔ เกรด คนยามึงคนมี ๔ โย ก็เรียกว่ามี ๔ เกรด ๑๔ โยก็ ๑๔ เกรด โยยามิคุณภาพไม่เหมือนกัน โยในหนึ่งคน โยที่โคบูค้ำคืออะไร ๆ คน ฉนั้นมาก โยที่โคบูยอคสุดจิตมาก จนกระทั่งเป็นยาจิต ยาฉุบ ในเรื่องคนยามิ ถ้าหากว่าราษฎรทำตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่แล้ว เราจะโคคุณภาพขายอย่างสูง และเราจะโคได้สุบยาไทยที่มีคุณภาพดีกว่านี้ ส่วนการหันยาฉุบมือของเรานั้น มันล่าหลังกว่านานาประเทศ ถ้าจะคิดเป็นจำนวนมีก็หลายสิบบิ ในทางประเทศมาเห็นเขาก็อกว่าป่าเถื่อน ในเรื่องคนขายสุบนี้ในสมัยเดิม ๆ นั้น เราก็สุบ

ฆาของเรา แค่มิมีที่ทางประเทศโค่นำยาเวอร์บีเนียมาให้เราผู้รลเสีย พวกเรา
 หลายคนในชั้นสูงจึงชอบยาเวอร์บีเนีย แท้ที่จริงในเซียงรายและเซียงโหม โใบยา
 เวอร์บีเนียไม่พอใช้ เราใช้ไปยาดัง ๔,๕๐๐,๐๐๐ กิโล แต่ที่เซียงโหมทำเพียง
 ๑,๕๐๐,๐๐๐ ไมถึง มีที่แล้วอีก ๑,๒๐๐,๐๐๐ เท่านั้น จะต้องซื้อจากต่างประเทศถึง
 ๓,๐๐๐,๐๐๐ ดังปรากฏว่าเคมีเจ้าหน้าที่ขึ้นเครื่องบินไปซื้อมา ถ้าไม่ไคมาบ้านนี้ไม่มี
 บุหรี่สูบ นี่แสดงให้เห็่นว่าคณยาไม่พอใช้ภายในประเทศ ที่เราสนับสนุนให้จังหวัดทั้ง
 ๑๖ จังหวัดปลูกใบยาและห้ามไม่ให้ราษฎรหันไปยาให้เอาไปขายมาชายให้แก่โรงงาน
 แล้วเราก็ไม่ทองเสียเงินซื้อใบยาในต่างประเทศ นี่พูดถึงเรื่องคณยาสูบ แต่มีการ
 ปลูกใบยาอีกที่คณมากหนอย การรมใบยาอีกเช่นเคียวกัน ราษฎรรมใบยาตามขุขตาม
 กรรม บางที่ก็ไร่อากาศ บางที่ก็ไร่แสงแดด บางที่ก็เอามาหมกอบไม่ถูกหลักวิชาการ
 เลย บางที่ก็นั่งคอยพะวงนอนยกมือไหว้อยาให้ฝนตกในขณะรมใบยาควยแสงแดด
 ตกหากวากกลงมาเก็บไม่ทันก็เน่าหมกไม่ถูกหลักวิชาการ ซึ่งในหลักวิชาการนั้น เรา
 รมยาโดยทางวิทยาศาสตร์ ไร่การอบจากความร้อนที่เรียกว่าโปรเคียว เหล่านี้ได้
 ผลทั้งปี การอบใบยาครั้งที่ ๑ ก่อนที่จะนำมามีที่ ก็ต้องเอากันออก แลวนำมารมใน
 ครั้งที่ ๒ ท่านจะเห็่นว่า ยาที่ชาวไทยเราหันนั้นหันกันตามขุขตามกรรม มีโคบมีไม่ถูก
 หลักวิชา แล้วยิ่งกว่านั้นยังเอาใบยาหลายสิบเกรคมาหันรวมกัน ในที่สุดก็ไมรู้ยา
 นั้นชื่อยาอะไร แลวจึงตั้งชื่อเมือง เช่นยาเมืองสอง ยาเมืองกาจจนบุรี เพราะไมรู้
 จะตั้งชื่อยาอย่างไร เพราะเอายาหลายสิบเกรคมารวมกันแล้ว หันไม่ว่ายาอะไร
 ไมมีคุณภาพสมกับที่เราตั้งใจ หิวบ้านกัหันอย่างหนึ่ง ทยายบ้านกัหันอย่างหนึ่ง กลาง
 บ้านกัหันอย่างหนึ่ง เราจะเห็่นว่ายานั้นมีรสต่าง ๆ กันโดยไม่เอากันออก ผิดหลัก
 วิชาการ หิวาคับบอย ๆ เปลืองไม้ซึ้มมาก แต่การหันตามหลักวิชาการ เราเอามา
 อบครั้งที่ ๒ คึงกานออกหมกแลวหันควยเครื่องจักร หานทราบแลวว่า เครื่องจักรนั้น
 หันคึงแต่สองโมงเช้าถึงบ่ายสี่โมง คุณภาพเท่ากัน เสน่เสมอกัน นาย ก. หันเข้า
 อย่างหนึ่ง สายหิวชาวหันอย่างหนึ่ง พอมายหันอีกอย่างหนึ่ง ยาไทยจึงไม่มี คุณภาพ
 เหมือนคางประเทศ นี่เห็่นว่าเป็นแผนโบราณล้าสมัยหลาย ๆ สิบปีเหลือเกิน ในการ
 รมใบยา แลวเราจึงจะสนับสนุนให้คนไทยเราเป็นคนป่าอยู่หรือ ส่วนโรงบมนั้น ผู้หัน

ที่สามารถจะบอกได้ว่า ในขายแบบนี้ มีเกรด ๑ เกรด ๒ เกรด ๓ เกรด ๔ จนกระทั่งเกรดถึง ๒๐, ๓๐ แล้วเขาถามว่า วันนี้เราจะเห็น ๒๐๐ กิโล ท่านต้องการขายอะไร ถ้าเราตอบว่า วันนี้ต้องการ "รวงข้าว" เขาก็เอาเกรดนั้นเท่านั้น เเปอร์เซ็นต์ เขามีฟอรัมลาร์ แล้วเอารวงข้าวมาหั่นตั้งแต่เช้าจนเย็น พรุ่งนี้จะเอาอะไร สิ่งไหนที่แพงหรือ ก็เอาฟอรัมลาร์สิ่งไหนที่แพง มีเกรดเท่านั้นเปอร์เซ็นต์ นั้นเป็นสิ่งไหนที่แพง ท่านต้องการขายอะไร โรงงานสิ่งไหนไหน ทำได้ ได้ แล้วจำนวนขายในขายนั้นก็น่าจะรวมเอามาหั่นกันเข้าเอาออกมาเป็นขายอะไรก็ได้ ฉะนั้นก็อย่าไปฟอรัมลาร์เมื่อเค้นทางครั้งที่สองนี้ ในฟอรัมลาร์ไม่ใช่ขายต่างประเทศเลย ได้ใช้ขายพื้นเมืองทั้งสิ้น ออกกฎหมายไม่ให้ราษฎรห็นขาย สนับสนุนให้ปลูกขาย เอาไปขายขายให้รัฐบาล แล้วรัฐบาลเอาไปขายหลายสิบเกรดเข้าฟอรัมลาร์ตรง ๆ แล้วมาปรุงเป็นขายต่าง ๆ รสต่าง ๆ แล้วชาวฟอรัมลาร์เคยเอาขายจากบุญบริมาณสมออกมา เป็นบุญหรือ ถ้าเราออกกฎหมายห้ามไม่ให้ชาวเมืองกาญจนบุรีขายแล้วเอาไปขายนั้น มาทำตามฟอรัมลาร์แล้ว เราจะมีบุญหรือสู้หวนประเทศ นี้การห็นไปขายเป็นขายเส้น ยิ่งกว่านั้นที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า ราษฎรใครรับผลคืออย่างไร ฉะนั้นเคยคุยกับราษฎรเจ้าของไร่ยา และพูดโดยแน่แท้แล้ว ยาของฉันทามานนอกปลูกยาและยสมยา ตามหลักการแล้ว ชาวไร่ยาพอใจมากที่ไม่ต้องเป็นห่วงในการห็นยา เมื่อปลูกไปขายมาให้เจ้าหน้าที่รับแล้ว เขาได้เงินทันที ราษฎรทุกคนทำอะไรออกมาขายได้เงิน โดยไม่ลำบากแล้ว ราษฎรพอใจ ชาวเชียงใหม่ เชียงใหม่ ถึงกับทะเลาะกัน ตักกันที่จะแบ่งกัน ปลูกยา เพราะขายยา ๑ ไร่ นั้น ได้ผลมากกว่าห้าบาท ๑ ไร่ สมมติว่าราคาห้าบาท ๑ ไร่ ได้ ๓ เกวียน เกวียนหนึ่งก็เสียยา ๒๐.๐๐ บาท คือว่าชานาได้จริง ๆ คนกลางไม่ได้ถูกเลือกเลย ได้ ๒๐.๐๐ บาท ใน ๓ ไร่ แต่ยาสูบ ๑ ไร่ นั้นได้ ๑๕๐ บาท หรือ ๑๕๐ บาทต่อ ๑ ไร่ เพราะฉะนั้นชาวไร่ยาแข่งกันถึงกับตักกัน ฉะนั้นก็ขึ้นไปเห็นเขาสั่งว่า โรงบ่มหนึ่งโรงจะต้องมีรั้ว ๔ กิโลเมตร เพื่อให้หน้าไปขายมาสู่โรงบ่มนี้ แต่เขาอุทิศหาเอาโรงบ่มตั้งแทรกเข้ามาอีก ถึงกับแย่งกันทำ ตักกัน เพราะมันได้ดีเหลือเกิน แล้วฉันทันสั่งม พวคนั้นก็ร้องทุกข์ฉันทันถึงนายกรัฐมนตรี ค่ายเหตุที่ฉันทันเรียนแล้วว่า ไร่ยาไร่หนึ่งนั้นทำกำไรระหว่างอย่างต่ำ ๕๐, ๕๐ ถึง ๑๒๐ หรือ ๑๓๐ บาท สถิติที่

ทราบ ท่านอธิบดีกรมสรรพสามิตอาจจะยืนยันได้ นี่เป็นหลักการประการหนึ่งที่ฉันเรียน
ชี้แจงว่า ทั้งรัฐบาลและทั้งราษฎรนั้น ถ้าหากว่าค่าเงินบาทในเรื่องบมไวยา ใน
เรื่องหันยา ทางหลักวิชาการแล้ว รัฐบาลจะไครายไคสูง และราษฎรก็จะไคทำไยา
ยาเอามาส่งไคโยไม่คงเสียเวลาทัน และราษฎรจังหวัดเชียงรายน เชียงใหม่
อำเภอต่าง ๆ อาจจะชอบบมหรืชื่อต่าง ๆ กัน เราอาจจะตั้งชื่อบมหรืตามเกรดต่าง ๆ
ของเมืองนั้น เช่นบมหรืเมืองสอง เบอร * ซึ่งมีเกรดของเมืองสอง หรือชาวไทย
เราจะชอบบมหรืเมืองสอง ครารวงดังไคไค ซึ่งเราไคเลขพำกันเลย เอาไบบยามายาก
เหลือเกิน ราษฎรหันไบบยาไคถูกเป็นส่วนมาก จึงหาไบบยามาพำตามหลักการยังไม่ไค

ในหลักการประการที่ ๒ อธิการไครับความคุ้มครองในการขายไบบยา อย่างที่
ฉันเรียนมาเมื่อกัน ว่าเอาไบบยามาขาย เรากไคกำหนดราคาไคโลกมีละ ๘ สดกัก
คนกลางจะมาหักไคไคไคไค เรื่องที่ยุ่งยากมาแล้วนั้นไม่ไคการเพาะปลูกไบบยา คน
กลางพอกไบบยาเช่นเหานันก็มีเคือครอนบางเป็นส่วนน้อย แต่ส่วนมาก คนกลางทั้ง
นั้นพำการค้ำขายไบบยาไคเรื่งความที่คนคิควมอยู่ จึงเคือครอน และบริษัทจังหวัดบาง
จังหวัดทำนั้นฉิวิธิการ มันไปขึ้นอยู่กับคน ขึ้นอยู่กับมนุษย์ หลายจังหวัดที่สั่ง
ที่
เชียงรายน เชียงใหม่ เรากไคหนดคิไอละ ๕ สดกัก ไคละ ๕๖ บาท คิกว่าปลูกข้าว
มากนิก แล้วชาวนาปลูกยาเกินมาก แล้วกำหนดว่าโรงบมหรืจะคองมียาเหานันไคเกิน
กว่านั้นไคไค เพราะว่าจะไปฉิคราคา ยิ่งกว่านั้น * ไคไคพอ คองมี ๔ ไค ไคไคปลูก
ไคไค มีพำนายมาไคไค แล้วปลูกบ่อแพน มีที่ ๓ ปีที่ ๔ ก็ย้ายมาไคที่ ๓ ที่ ๔ คอไป
พอมีที่ ๔ ก็หันมาเบอร * ไค คองพำยอย่างนี้ ปลูกไค * ไคแล้ว ปิพำนายถ้าจะปลูก
ไคไคอีก แล้วจะไคยาไคไค ปอเทืองไคปุ๋ยธรรมชาติ คิงออกซิเยนเข้าไคในดิน ทำ
ไคดินมีปุ๋ยคิควม ไคมีนมีหลักวิชามาก ถ้าจะอธิบายแล้วกันเวลาคังสองชั่วโมง

ในประการที่ ๓ ควบคุมการประกอบอุตสาหกรรม การจำหน่ายยาสูบ การนำ
ต้นยาสูบ ไบบยาขายเสน และยาสูบ เข้ามาและออกไคไปนอกราชอาณาจักร อันนี้สำคัญที่
สุดเกี่ยวกับเกียรติคิควมของประเทศไทย การนำไบบยาแล้ว ๆ ออกไปมลายู ยุโรป
และประเทศต่าง ๆ นั้น แสดงความไม่คิคือประเทศ แทนพำนาขายประเทศ จะนิยม
บมหรืของเราเพิ่มจำนวนมากขึ้น การจำหน่ายบมหรืออกนอกประเทศจะเพิ่มมากขึ้น ก็

ลดลง เคียนเนฆายนส่งยาออกไป พอเคียนพจนภาคมส่งไปอีกรถหนึ่ง พออีกเคียนหนึ่งส่งอีกรถหนึ่ง เอาสี่คน ๆ ส่งออกไปมลาญ พอคามลายุเคือครือนบอกวาเคือนนี้ส่งรถหนึ่ง เคียนค่อไปอีกรถหนึ่ง เพราะมลาญไม่มีการหันยาเยหันตามบุญตามกรรมแล้วการสงยา เอายาหลายสิบบเกรคออกไป แล้วใครเสียหาย ประเทศไทยเสียหายหรือพ้อคาคกกลางเสียหาย

ในประการที่ ๔ เมื่อเราโคควบคุมการหันยาให้ถูกหลักวิชาการแล้ว และมีผู้สนับสนุนการหันยาในทางหลักวิชาตามที่เจ้าหน้าที่โคแนะนำแล้ว การสงยาออกไปนอกราชอาณาจักรก็จะเพิ่มจำนวนขึ้น แล้วรัฐบาลแถมให้รางวัลอีก ท่านไมพอใจหรือ

นี่ในหลัก ๔ ประการนี้เป็นสิ่งที่ดี และตามที่ยอมรับยอม ๆ ถ้าหากว่า เราจะศึกษาให้จริงแล้วเราจะต้องพูดอีกตามที่ยอมรับของ ๒ ชั่วโมง ถ้าเราพูด ๒ ชั่วโมงแล้ว ผู้แทนราษฎรทุกท่านอาจจะยกมือให้ทุกคน เพราะอะไร รัฐบาลมีรายได้สูงขึ้นในยามคัมขันนี้ ท่านไมอยากให้รายได้สูงขึ้นหรือ ถ้าเราดำเนินเรื่องโยยาให้ถูกวิชาการแล้ว แล้ว ๑๖ จังหวัดจะโคเงินถึง ๖๔ ล้านบาท ถ้าโคหาตามหลักนี้จริงจึงตามที่ยุ้แทนราษฎรตามกันแล้ว เราจะโคถึง ๖๔ ล้านบาท แล้วเราจะโคมที่ที่คัมขวาใน ๑๖ จังหวัดนั้นเราเอาโรงหันยาไปตั้ง แล้วลองหันยานูหรี ทำไว้ในประเทศราว ๆ ๓,๐๐๐ บาท ใช้เครื่องคุดระหัดกโค ถ้าเขนนั้นแล้ว สมมควาณเป็นเจ้าของโรยา ปลูกยา ๑ ไร่โคยา ๒๐ กิโลกรัม เราลงเรือมมาถึงโรงหันยาบอกว่า โปรคหันยาสิ่งโคคองโคให้โคเกิด วมให้ ๑ กิโล เอา ๑๙ กิโล เขานั้นแหละก่อนที่จะหันยากก็จักเสียใหม่แล้วเอาไวม่าง แล้วกเอาวมักคัมขบ แล้วกเอาขยาที่บิคคัมขบ แล้วกเอาขยาที่บิคคัมขบแล้วไปขาย เป็นสิ่งโคคองคัมขบนั้น แทนที่จะเป็นหัวบ้านอย่างหนึ่ง หายบ้านอย่างหนึ่ง แล้วเรากโคยาชนิดคเียวกัน เมื่อสมัยก่อนนี้ราษฎรคองกินข้าวควมมีค ทำควมมีค บัดนี้ราษฎรชนชาวไปโรงสี เอาไป ๒๐ สัก เอามาเหลือ ๑๙ สัก เป็นชาวหันารับประทาน แล้วโรงสีก็เอาไว้สักหนึ่ง ซักคัวอย่างท่านองคเียวกัน เราจะปลูกโยยาเอาโยยาไปโรงงานแล้วกับอควาเอาไปออกออกมา เขาก็เอาไปออกออกมาให้แล้วบิคคัมขบคัว เฉพาะคัมขบเขานั้น ๖๔ ล้านบาท คัมขบคัวอย่างคเียวว่า เราจะเอาเขาให้เป็นรสะโรกโค สุกคเียวคอง

สมมติว่าบางเมืองกาญจน ๓๓ เรียนแล้วว่า เป็นยาตราธูร หรือจะให้ เป็นรสอะไรก็ได้ สุด
 แต่จะเอาเถรเทศไหนมาผสม อาจจะเป็นยาชนิดใหม่ก็ได้ ที่ข้าพเจ้าหุคนี้ยังไม่ใครทศอง
 เพราะโยบายังเอามาไม่ได้ เวลานี้ถ้าเอามาได้แล้วท่านจะใคร่รู้ชว่า แม่โยบายเมือง
 ไทยนี้รสคัจฉิงนะ หากถามหลักวิชาของเรา ไซ้พ่อธูรมูลาร์ ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ทั้งหลายที่เป็นนักสูบบุหรี่ ในขณะที่มีสมาชิกบางท่านสูบสิ่งทีโคตง สูบอย่างอื่นไม่ได้ปวค
 หัว บางท่านสูบไฟปก อยกอื่นปวคหัว หรือถ้าเป็ดียนเข้าไอเอย ทีนี้ถ้าสมมติว่าท่าน
 เกิดมาทเพื่อธูรมูลาร์ท่านอาจจะชอบไปจนตลอดชีวิต สูบอย่างอื่นเขาปวคหัว สุดควา
 ใครจะเอามาเสนอท่านสนองท่านในครั้งแรก ตามที่ผมเรียนนี้หวังว่าท่านทั้งหลายคงจะ
 เข้าใจว่า ที่รัฐบาลเสนอมานี้หวังคือขอประกาศ ทอหลักการที่จะทำโยบาย ประเทศไทย
 ให้สูงขึ้นทัดเทียมนานาประเทศ ซึ่งออกไปมีตนา มีตา แล้วในวาระเดียวกัน รัฐบาลก็มี
 รายโคที่สูงขึ้น ผมคิดว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะตั้งใจเห็นด้วยกับรัฐบาล เพื่อต่อตามที่
 ผมเรียนในที่ประชุมนี้แล้ว

นายซิม วีระไวทยะ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : โค้ก็ปกรายมานานแล้ว ขอ
 เสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : มีปัญหาเรื่องยาสูบนี้ เป็นปัญหา
 สำคัญซึ่งท่านอธิบดีกรมรดไฟก็ปกรายนั้น ว่าในทางหลักภูมิวิชิภาแรกเท่านั้นเพราะฉะนั้น
 มีข้อเท็จจริงที่สภา ฯ นี้ว่าจะโค้ทราบถึงบุรีที่วิชิภากรมนี้บ้าง ขอให้เปิดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรเปิดอภิปรายต่อไป
 ขอโค้ไปรคยก็มีชื่อขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๗ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอโค้ไปรคยก็มีชื่อขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ นาย

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงให้เปิดอภิปรายต่อไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ฉันได้ฟังด้วยคำที่ท่านอธิษฏกรรม รถไฟโคกอิปราชั้นแจ้งในเรื่องบุตรมาแล้ว รู้สึกมีความพอใจเป็นอันมาก แต่ทว่าใน คอลัมน์อิปราชั้นนั้น ท่านหนักไปในทางที่จะให้ประชาชนทั้งประเทศไทย โคสุมบุตรี ชิกิการต ซึ่งในหลักวิชาที่ท่านอิปราชั้นนั้น ฉันไม่มีความรู้ ที่จะโต้แย้งถึงเรื่องบุตรี ชิกิการตหรือชิกิการตในทางปฏิบัตินั้น ถ้าจะพิจารณาให้ลึกซึ้ง ถึงด้วยคำที่ท่านอธิษฏกรรมรถไฟซึ่งแจ้งนั้นก็เข้าใจเป็นอันมาก แต่ทว่าการศึกษาของประชาชนทั่ว ประเทศไทยนิยมศุมนบุตรีชิกิการต ละทิ้งบุตรไปจาก บุตรีไปของแท้ บุตรีกามบัวนั้น ฉันคิดว่า เป็นสิ่งซึ่งยังไม่ไปไม่ได้ในการที่จะวางหลักอะโรงไป ถ้าเราเพ่งเล็ง หลักวิชาเกินไป ฉันคิดว่าดลิ่งคงไม่ไค่มากนัก เราต้องเพ่งเล็ง ถึงทางหลักจะปฏิบัติ ความหลักวิชา ยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้าเราจะเลี้ยงหมู เป็ด ไก่ ถ้าไม่โค่วิชา ของยู ซ่าเร้ววิชากรศึกษากรต่างประเทศ โดยจะต้องมีส่วนผสมของกระดูกเท่านั้น มีปูนอย่าง นั้นอย่างนี้ ฉันคิดว่า หมูหรือเป็ดหรือไก่ในประเทศไทยจะลดน้อยลงมาก ถ้ารัฐบาล จะออกกฎหมายบอกว่า ใครจะเลี้ยงหมูเป็ดไก่จะต้องปฏิบัติความหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่รัฐบาลกำหนดแล้ว ฉันคิดว่าราษฎรทั้งหลายซึ่งเลี้ยงเป็ดไก่มาอย่างประชาชนทั่วทั้ง ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวภาคอีสานซึ่งพำกั้นมาก จะลดน้อยลง คงจะเลิก ประกอบอาชีพของนั้น เพราะฉะนั้นเราไม่เพ่งเล็งหลักวิชา

อีกประการหนึ่ง ถ้าจะให้ผู้กล่าวเน็คส์คว่เลี้ยงโคปฏิบัติความหลัก ที่รัฐบาลวางไว้ เราจะแจ้งหลักถึงกับว่าผู้ใดเลี้ยงเป็ดไก่จะต้องเอาเป็ดไก่นั้นมาขาย แก่ผู้ที่รับ อนุญาต แล้วทว่าเป็ดกุน เป็ดยาง ออกจำหน่ายให้แก่ราษฎร แล้วเราเข้าใจว่าการที่ ราษฎรจะกินเป็ดกุน เป็ดยาง ก็กว่าจะนำมาคัมกับเกลือ ก็กว่าจะมารวมปลาว่า นั้น ใครจะไปกำหนดโค เพราะทุกคนก็ชอบกินเป็ดกุนทั้งนั้น แต่ถ้าเรา จะเอาหลักวิชา ต้องมีเกณฑ์ หรือโคอะไรที่ห้ามซื้อหรือ มียักซีโรยหน้าอะไร พ่ายอดจอมปลวกขึ้นไป นั้นก็เกินไป ที่นี้ว่าถึงในหลักวิชาสุนัขก็เช่นเดียวกัน การที่เราสร้างคนทั้งประเทศ ๑๔ ล้านคน หักเด็กและผู้หญิงออกก็มี ๘ - ๘ ล้านคน ให้ศุมนบุตรีทั้งหมด นั้นตามหลัก วิชา ฉันคิดไม่เห็นทางสะดวกในทางปฏิบัตินั้นเป็นไปไม่ได้ ฉันขอยกตัวอย่างเฉพาะ จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเคียวนี้มีพลเมือง ๔ แสนคน พลเมือง ๘ แสนคนให้ศุมนบุตรีทุก

กสิบุญที่ที่เขาทำกันเอง สวมกันเองนั้น มีปริมาณค่ากัน ก็เมื่อเหตุผล เป็นดังนี้แล้ว เราสอนหลักวิชาการศึกษาให้ราษฎรไปนิยมเช่นนั้น ราษฎรตามไปหันหรือ และราษฎรจะมีเงินเพียงพอที่จะซื้อหนังสือเก่าแก่ เช่น เคียวนี้ อย่างคร่าวๆ บางตัวเมื่อเราเคาะ ๆ หน่อย บางทีบางตัวก็ลงไปตั้งครึ่งมวน แล้วราษฎรคงจะซื้อไม่ได้ ถึงมวนและหนึ่งสคงค์ก็ตาม ถ้าเราจะซื้อยาเส้นที่ราษฎรหันกันเองตามพื้นบ้าน ชื่อหนึ่งสคงค์แล้วมามวนควยใบทองแดงหรือกาบหมากแห้งก็จะไครว่า ๒๐ มวน แล้วสวมไปไคตั้งวันสองวันอย่างนี้ ความเป็นจริงของราษฎรเป็นอย่างนี้ แล้วเราจะสร้างกฎหมายเป็นสิ่งที่คิดขวางมิให้เขากระทำในสิ่งที่เขาปฏิบัติอยู่ และต้องสวมบุญที่ควยราคาแพงเช่นนั้น ความเป็นจริงแล้วเราไม่ว่าจะกระทำ ในหลักการของพระราชบัญญัติที่ตราไว้นั้น ฉันเห็นชอบด้วยคงหลักการ ๔ ประการ แต่หาในเนื้อหาของพระราชบัญญัตินั้นเราเห็นวิธีการที่จะกระทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร เป็นอันมาก ยกตัวอย่าง นาย ก. เป็นผู้เพาะปลูกยา กอนเพาะปลูก นาย ก. จะต้องไปขออนุญาตทำการเพาะปลูกเสียก่อน ซึ่งจะต้องเสียเวลา เสียค่าใช้จ่าย และในบางครั้งไปแล้วก็ไม่มีใครอนุญาตให้ทำการปลูกยา เมื่อเช่นนั้นแล้วจะเห็นว่า การปลูกยานั้นก็ยากลำบาก เป็นประการที่ ๑ เมื่อคนนั้นใคร่ขออนุญาตให้ปลูกยาแล้ว แทนที่จะมีอิสระในทรัพย์สินที่ตนกระทำ คนนั้นจะคงขออนุญาตเป็นผู้มีใบยา ใบเชกปลูกยาสูบนั้น อีกชั้นหนึ่ง เมื่อใคร่ขออนุญาตเป็นผู้มีใบยาแล้ว ก็จะต้องขออนุญาตเป็นผู้มีใบยา อีกครั้งหนึ่ง เมื่อขอรับอนุญาตเป็นผู้มีใบยาแล้ว คงขออนุญาตจำหน่ายที่พื้นแล้ว อีกครั้งหนึ่ง และสำหรับผู้ใคร่ขออนุญาตให้จำหน่ายใบยานั้น มีมาตราที่บังคับไว้อีกด้วยว่า ผู้ที่ใคร่ขออนุญาตให้ทำการจำหน่ายยาสูบแล้วจะไปซื้อขายจากคนอื่น ๆ ไม่ได้ ต้องซื้อขายจากเจ้าพนักงานหรือผู้รับเหมาจำหน่ายยาสูบ และจากเอกชนผู้ใคร่ขออนุญาตประกอบอุตสาหกรรม ลงท้ายเมื่อผู้ปลูกยาสูบ ปลูกยาสูบขึ้นมาแล้ว ก็ไม่มีอำนาจที่จะจำหน่ายยาของตนเองไค คงอยู่ในภาวะที่จะคงผูกพันตามกฎหมาย อีกหลายชั้น หลายชั้น ความลำบากก็จะเป็นอันมาก อย่างหลักปฏิบัติเวลานี้ ถ้าผู้ใดจะเพาะปลูกยาสูบแล้ว แม้มีใบยาเสร็จแล้ว บรรจลงไปในหีบห่อ แล้วปิดแสกมภ์ตามราคารอยละ ๑๐ แล้ว สามารถจำหน่ายที่ใด ๆ ก็ได้ เมื่อขออนุญาตหาเจ้าพนักงาน

สรทสามิตแล้ว แต่หลักการที่ปฏิบัติในรูปนี้แล้ว ความสะดวกไม่เกิดขึ้นเลย การที่
 เราผูกพันให้ราษฎรใครรับความยุ่งยากนานาประการเช่นนี้ ยลถึงจะได้ไม่มากนัก
 การที่รัฐบาลจะทำผูกขาดยาสูบชกกาแรกั้น ฉันทไม่ขัดข้อง แต่ในการที่รัฐบาลจะมีวิธี
 การผูกขาดถึงกับการปลูกยาสูบ การขมโมยา การหิน การจำหน่ายยาสูบ จะต้อง
 ขอดผูกพันอีกนานาประการ ราษฎรที่เขาสูบบุหรี่พื้นเมืองกัน มีใบทองแห่งมีกายนะพรวัว
 แห่ง ใบจาก ก็ยอมใคร่รับความกระทบกระเทือนเป็นอันมาก ยิ่งกว่านั้น ความหลักที่ว่า
 ในพระราชบัญญัติใหม่นี้ แม้ผู้ใดที่จะทำการปลูกยาสูบในครัวเรือนเอง ความหลักการ
 กิ่งจะกำหนดไม่เกิน ๑๐๐ คน ก็ไม่มีข้อใดพิทกเว้นว่า บุคคลที่ปลูกยาสูบในครัว
 เรือนนั้นจะขมโมยาเองได้ จะหั้นใบยาเองได้ และเมื่อหั้นแล้ว จะเก็บยาสูบหั้นไว้
 สูบในครัวเรือนได้ แต่ตามกฎหมายนี้แม้จะเก็บยาสูบไว้ในครัวเรือน ก็จะต้องขอ
 อนุญาตขมโมยา หั้นยา และเมื่อหั้นยาเป็นยาเส้นแล้ว จะต้องบิคแสตมป์เสียด้วย ซึ่งถ้า
 พิจารณาแล้วก็รู้สึกว่ามีไม่ความเป็นธรรมประการใดเลย แม้แต่ทรัพย์สินของเขาสั่ง
 ใคร่ขออนุญาตให้ปลูกแล้วโดยชอบ ก็ไม่มีอำนาจจะเก็บไว้ เว้นแต่จะบิคแสตมป์หึ่ง
 กำหนดไว้ในกฎหมายเสียก่อน การที่จะส่งเสริมให้ราษฎรเพาะยาสูบ ก็เป็นการ
 สมควร แต่กฎหมายที่ตราออกไปนั้นไปหว่าความเคือครอนแก่ผู้เพาะปลูกนานาประการ
 ทั้งเพงเล้งไปแล้ว อาจจะถูกกดคราคา ความนิยมในการเพาะปลูกนั้นก็จะมี ฉันท
 เคยไปพบกับเจ้าหน้าที่โรงงานอุตสาหกรรมยาสูบบางท่านได้เคยให้ความชี้แจง ใน
 เรื่องที่จะหว่าอุตสาหกรรมยาสูบเป็นของรัฐบาล ในเรื่องที่จะเพาะความนิยม ให้
 ราษฎรปลูกพันธุ์ยาเวอร์ยี่เนี่ยให้แพร่หลายนั้นก็เห็น เป็นการสมควร เพราะวิธีการที่
 รัฐบาลกระทำนั้น ผู้ใดเพาะปลูกยาเวอร์ยี่เนี่ยแล้ว ก็เอาใบยาไปขายให้โรงงาน
 แล้วได้เงินมา แล้วรัฐบาลก็ควบคุมในทางนั้น เรื่องนี้ก็ไม่มีปัญหา คือผู้ใดเพาะปลูก
 ในทำนองนี้ ความสะดวกก็จะมี แต่ในทางปฏิบัติอันแท้จริงนั้น ราษฎรเขายังไม่นิยม
 ที่จะสูบบุหรี่พันธุ์เวอร์ยี่เนี่ย เขานิยมสูบบุหรี่ที่เขาปลูกเอง เป็นพันธุ์ยาพื้นเมือง เมื่อ
 ปลูกแล้วก็หั้นสูบกินไปง่าย ๆ คว้าราคาไม่แพงนัก และยังมีประเพณี ซึ่งมีการแลก
 เปลี่ยนซึ่งหากันได้เล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นบ้านนี้ปลูกยา บ้านโน้นปลูกอ้อย ก็มีกรแลก
 เปลี่ยนยาสูบกับอ้อยก็เป็นการสะดวก แต่ตามวิธีการตามกฎหมายนี้แล้ว ถ้าใครปลูก

ยากที่จะเอายานั้นไปจำหน่ายออกไม่ได้ คนปลูกออกก็จะเอาขายไปแลกไม่ได้ ภาวะก็ยอมจะเกิดขึ้นเป็นอันมาก ฉันทไม่ซัดซัง ถ้าแม้ว่าเราจะมิวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะส่งเสริมให้ราษฎรนิยมวิธีปลูกยาตามหลักวิชาของรัฐบาลในการที่จะมีขายเส้นที่จัดเป็นชั้นตามลักษณะวิชา และเมื่อส่งไปยากให้ใครรับความนิยมจากต่างประเทศ วิธีการนั้นเราไม่ซัดซัง แต่เราจะหาวิธีการอย่างไร ซึ่งเมื่อราษฎรในหมู่บ้านหนึ่งเขาปลูกของเขาเอง เขาต้องการขยายพันธุ์ยา ปลูกคนกล้วย แล้วเอาใบของแห้งมาฆวนบดหรือสูบภายในบ้านของเขา คนไหนไม่มียาจะสูบก็จะโคกกล้วยออกมาแลกเปลี่ยน ภายในหมู่บ้านนั้น โดยไม่ต้องสูบหรือกระคายเือก ๆ ซึ่งเป็นภาวะหรือเป็นการครองชีพที่สูงกว่าภาวะของราษฎรนั้น ๆ ถ้าเราจะนึกถึงอุดมคติว่าคนไทยจะต้องแต่งตัวดี ถิ่นดี มีบ้านของอย่างดี ถ้าสูบหรือที่สูบสูบชากาแรต ถ้าทานถ้อยอย่างนั้น ในทางอุดมคติ ฉันทไม่ซัดซัง แต่วิธีการอย่างใดที่เราจะชักจูงให้ราษฎรแต่งตัวอย่างน้อยไม่น้อยกว่าทานทั้งหลายที่มีเกียรติที่นั่งอยู่ในที่นี้แล้วมีบุหรี่สูบ แล้วอย่างน้อยถ้าเรานึกถึงว่าทุกบ้านจะต้องมีถนนคอนกรีตหรือถนนหิน มีรถยนต์อย่างซวกซ์ไซวโดยไม่ต้องเดิน ถ้าถนนไม่ตกก็ต้องมีเครื่องจักรหัดสูบน้ำไปโคกเือก ๆ ไม่มีไฟฟ้าประดับประดาทุกแห่ง ในทางอุดมคติเช่นนี้เราคิดคำนวณไม่ได้ แต่ในทางปฏิบัติเราอย่างไรจริงจะไม่ให้ราษฎรเคืองรอน แต่วิธีการที่เราจะสร้างกฎหมายฉบับนี้ เป็นวิธีสร้างจากสูงลงมาหาต่ำ เราจะทำยาก ชีวิตของราษฎรอยู่ง่ายกึ่งง่าย เคี้ยวขึ้นไปสูบหรือชากาแรต ฉันทรู้สึกว่าการที่เรานั้นเราควรที่จะยังไม่ถึง เว้นแต่เราจะหาวิธีวางรากฐานช่วยเหลือ ส่งเสริมจากชั้นต่ำไป ก็เมื่อราษฎรเขาปลูกยาสูบฆวนไซภายในครอบครัว โดยไม่ต้องควักกระป๋ไปซื้อบุหรี่ แล้วเราจะมาวางวิธีบังคับว่าปลูกยาสูบ แล้วจะฆวนเองที่บ้านเองไม่ได้ แล้วราษฎรจะเอาเงินที่ไหนมาซื้อ หรือจะแก้ว่า เมื่อปลูกแล้วเอาไปโรงบดซื้อเอาเงินมาซื้อ ฉันทคิดว่าอาจจะยังไม่ถึงขีด เพราะว่า คอของผู้สูบนั้นยังขึ้นอยู่ที่จะปฏิบัติการว่าเราคอย ๆ เป็นไป คอย ๆ วางรากฐานไปให้ราษฎรรู้สึก ผลของความเจริญ ความวัฒนาถาวร ให้มีวัฒนธรรม สอนไปในใจของราษฎร เช่นนั้นเราควรสนับสนุนอย่างยิ่ง ในทางวัฒนธรรมทางจิตใจนั้นเป็นสิ่งซึ่งสภา ๆ นี้และรัฐบาลนี้

ควรจะคงระลึกลดลงเป็นอย่างมาก แต่ถ้ามัวเราจะเพ่งเล็งถึงภายนอก โดยไม่ให้
 เรารู้สึกทางจิตใจแล้ว ความเคียดครอนก็จะเกิดขึ้นในระหว่างราษฎรนั้นเป็นอันมาก
 ในการที่จะพิจารณาเงินรายได้ในประเทศ ฉะนั้นเองไม่ซัดซัง เพราะว่าเป็นฐานะของ
 ประเทศนั้นไม่ว่าในภาวะอย่างไรก็ตาม ราษฎรเรามีรายได้มาก ยิ่งเป็นลักษณะทาง
 อ้อม เช่นยาสูบนี้ แม้จะมีรายได้สูงกว่านอกซัดซังก็ประมาณ ๒๕ ล้านบาท นั้น
 ในภาวะปกติถ้าเราจะรักษาระดับไว้ ประเทศก็จะได้รับการพัฒนาบำรุงยิ่งขึ้น นั่นฉนั้น
 ไม่ซัดซังของ ครัวเรือนรายได้ในบางอย่าง ความเป็นอยู่ของราษฎรเป็นอย่างไร ก็เป็น
 สิ่งที่ไม่ควรจะผ่านไปเสียง่าย ๆ ฉะนั้นได้รับคำร้องทุกข้อในเรื่องยาสูบนี้ ครั้งเมื่อ
 กฎหมายฉบับแรกออกไปใหม่ ๆ เป็นอันมาก จนกระทั่งว่าใครปลูกยาสูบ ใครจะ
 จำหน่ายยาสูบไม่ได้ ต้องผ่านทางกรมสรรพสามิตซึ่งสรรพสามิตได้ตั้งบริษัทจังหวัดขึ้น
 เป็นตัวแทน คราวนั้นได้รับความเคียดครอนเป็นอันมาก ซึ่งผู้แทนราษฎรจังหวัดแพร่ได้
 อภิปรายแล้ว แม้กระนั้นก็ยังปรากฏว่ามีจังหวัดอีกหลายแห่ง จึงแกกฎมายฉบับหลัง
 แล้วอนุญาตให้ราษฎรผู้ทำการยาสูบทำขึ้นต่อ แล้วมีคแสตมป์ยาสูบลงไปได้ ความ
 เคียดครอนก็พลาลงเป็นอันมาก และการกำหนดคแสตมป์ยาสูบก็คิดตามราคา ๑๐๐ ละ
 ๑๐ ถ้าคิดตามราคาซื้อขายซึ่งขายกัน ๑๐ - ๑๒ กิโล ซึ่งทางไหน เขาเรียกว่า ๑
 กระสอบ ๑๐ บาทก็คิดคแสตมป์หนึ่ง ๑ บาท ถ้าคิดอัตราใหม่แล้ว ๑๒ กิโล ก็จะคง
 เสียคแสตมป์ยาสูบถึง ๓ บาท เรียกว่าเราจะคงเพิ่มภาระภาษีให้แก่ราษฎรผู้ทำ
 การจำหน่ายยาสูบถึง ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นภาระที่เกินสมควรไป เมื่อเราเห็นว่า
 เป็นภาระภาษีที่จะคงเพิ่มถึง ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์เช่นนี้ ย่อมเห็นว่าเมื่อภาษีสูงขึ้น
 เช่นนี้ การเพาะปลูกซึ่งเราหวังว่าจะมีเงินรายได้ถึง ๖๐, ๗๐ ล้านบาท จะโคตหรือ
 ไม่ เพราะว่าเมื่อภาษีแพง การเพาะปลูกย่อมจะลดน้อยลง เว้นแต่จะมีวิธีการ
 ปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าเดิม มีอีกมากที่หนึ่ง ซึ่งรัฐบาลได้วางอำนาจให้เอกชนมีอำนาจ
 ใหญ่คคือบุคคลหนึ่ง เป็นผู้รับเหมาจำหน่ายยาสูบ ภายในท้องถิ่นที่กำหนด ข้อ
 เท็จจริงในเรื่องการผูกขาดจำหน่ายสิ่งสิ่งใดนี้ ย่อมมีข้อบกพร่องอยู่หลาย
 ประการ ทั้งข้อเท็จจริงในเรื่องผู้รับเหมาจำหน่ายยาสูบ การซื้อกันตรง ๆ
 นั้นไม่ยุติ แต่ข้อทางด้านหลัง ๆ ย่อมได้ เพราะฉะนั้นการมอบอำนาจ
 ใหญ่หนึ่งผู้ใดทำการจำหน่ายแต่ละท้องถิ่น เป็นวิธีที่กำเนิดนายทุนขึ้น เป็น
 วิธีการบีบคั้นราษฎรให้ได้รับความเคียดครอน ยกตัวอย่างให้เห็นได้ง่าย เช่น

กรมสรรพสามิตเป็นผู้ผูกขาดไม้ซีกไฟ แล้วเหมาไปบริษัทจังหวัดต่าง ๆ เป็นผู้ขายซึ่ง
 ตีราคา ๔ สตางค์ แล้วจำหน่ายเงินไปตามท้องที่ในพระนครนั้นแล้ว จำหน่ายไม้ซีกไฟ
 โคกกลักละ ๔ สตางค์ ฉันทยอไม้เคียน เขาขายกันกล่องละ ๑๐ สตางค์ทั้งนั้น นี้เป็น
 วิธีอย่างหนึ่งซึ่งเข้ามาตรา ๒๐ ซึ่งยอมให้ผู้ที่ใครรับเหมาไปทำการจำหน่าย วิธี
 การเช่นนี้เราอาจจะคิดพิจารณาแก้ไขวิธีการที่เห็นไปเช่นนั้น คือการซื้อกันตรง ๆ
 จากทางบริษัทจังหวัดนั้นเราซื้อโคกและกล่องสองกล่อง กล่องละ ๔ สตางค์ แต่ไม่
 ทราบว่ามีไม้ซีกไฟนี้อยู่ในมือร้านย่อย ๆ โดยอย่างไร ซึ่งขายกันถึงกล่องละ ๑๐
 สตางค์ คงมีเป็นต้น ในหมวดควาคูการมียาสูบและยาเส้น ไว้ในกรมครองนั้นเป็น
 วิธีการซึ่งจะทำความยุ่งยากให้แก่ราษฎรเพิ่มขึ้น เพราะว่าถ้าแม่เราโคกไว้ซึ่งผูกขาด
 แล้วเช่นนี้ ราษฎรตามชนบทก็จะซื้อยาสูบแต่ละครั้งโคกไม้เกินหนึ่งกิโลกรัม ซึ่งจะสูบ
 โคกไม้เท่าไรก็ได้ เพราะว่าถ้ามียาสูบเกิน ๑ กิโลแล้ว จะต้องมีแสกมียาสูบปิดไว้
 แต่เราจะซื้อจะต้องตั้งแต่ ๑ กระสอบ ซึ่งห่างจากนั้นเคยขายกัน แล้วเมื่อซื้อมา ๑
 กระสอบแล้วยอมจะหลายยาสูบที่มีคอกแล้วตั้งไร เมื่อต้องการ ก็ควักออกมาสูบทีละ
 กระป๋อง เช่นนั้นทำไมโคกเสียแล้ว เราจะต้องซื้อมาทีละไม้เกินหนึ่งกิโล พอหมกไป
 ซื้อมาก คังนี้ยอมจะเพิ่มความเดือดร้อนให้แก่ผู้สูบบุหรี่ในชนบทเป็นอันมาก ถ้าแม้ว่ายา
 ในตลาดซึ่งเรามีไว้จำหน่าย ยาสูบโดยทั่ว ๆ ไป ถ้าเพียงเล็งเช่นนั้นความเดือดร้อน
 ก็คงจะไม่มากนัก แต่ถ้าเพียงเล็งถึงชนบทแล้ว ความเดือดร้อนจะทวียิ่งขึ้น ฉะนั้นจึงไม่
 เห็นชอบด้วยในรายละเอียดซึ่งจะเพิ่มภาระให้แก่ราษฎร ในขณะที่ราษฎรปลูกเอง สูบ
 เอง แลกเปลี่ยนซื้อหากันเองในท้องที่ แต่ส่วนหลักวิธีการที่เราจะควบคุมยาสูบ ให้
 ยาสูบที่เห็นเป็นยาเส้นมีผูกขาดปริมาณมากขึ้นตามหลักที่ท่านอธิบดีกรมรถไฟ ซึ่งเจงนั้น
 ในแง่หนึ่งฉันสนับสนุน แต่ในแง่ที่เราจะให้ความสะดวกแก่ราษฎรอย่างไร ไม่ให้รับ
 ความเดือดร้อนในเรื่องปลูกเอง สูบเอง ซื้อหากันเอง แลกเปลี่ยนกันเอง ในท้องที่
 ที่ไกลจากชุมชนชน ถ้าเราแก่ขอนี้ก็คงจะไม่ยากนัก และมีวิหระจะไปถึงว่า ราษฎร
 ที่ทำการเพาะปลูกนั้น ถ้าปลูกเอง บมเอง หินเอง แต่ยอมเสียแสกมียาให้แก่รัฐบาล
 เป็นการเพิ่มทุนรายโคให้เขามีสิทธิเสรีที่จะคุ้มครองเขาโคกโดยไมต้องผูกมัด วิธีการ
 นี้ถ้าเราขออนุญาต ฉันทยอเราพอจะปรับปรุงเขาหากันโคก แต่ส่วนที่รัฐบาลจะคิด

กันว่า ถ้าเราปล่อยอย่างนั้นจะทำให้อุตสาหกรรมยาสูบมันเสื่อมเสีย ซอนี่ฉันคิดว่าไม่น่าวิตก สิ่งใดที่คิดแล้วยอมตาม ถ้ารัฐบาลจัดการทำไรยาสูบ เสนอแพรววิธีการปลูกยาสูบ จัดการวิธีขึ้นใบยา หักใบยา ให้ความสะดวกแก่ราษฎร ราษฎรก็ยอมที่วิธีการนั้นมาทำเอง ไม่ต้องออกกฎหมายบังคับ เช่นท่านอธิบดีกรมรถไฟกล่าวไว้ เมื่อก่อนราษฎรทำข้าวกินเอง เคี้ยวไม้เรืองโรงสี ท่านอย่าลืมว่า มันไม่มีกฎหมาย เป็นวิธีการที่ดีที่ควร เพราะฉะนั้นราษฎรก็คอยหันมาเอง เมื่อรัฐบาลคิดแล้ว ก็ทำอุตสาหกรรมขึ้น เมื่อคิดแล้วทำไมจะต้องเป็นห่วงราษฎรว่าจะไม่หันมา เมื่อรัฐบาลถือว่ารัฐบาลทำดี จะทำยาสูบให้คิดแล้วก็ไปดี ราษฎรเขาทำมาอย่างไรก็ทำไปก่อน เมื่อเขาเห็นรัฐบาล ก็คอย ๆ หันมาเอง แล้วคอยไปอย่าไปห่วงเลยอย่าเห็นโต ๆ หรือมีกระตูกนั้น อย่าเป็นห่วงเลย เขาขอมตามเอง เพราะฉะนั้นฉันขอรับรองว่า ในการที่จะออกกฎหมาย ขอให้วางหลักที่จะมุ่งใจให้ราษฎรตามรัฐบาล แล้วยาวางหลักที่จะบังคับราษฎรให้ตามรัฐบาล เพราะฉะนั้นฉันจึงไม่เห็นชอบในการที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา ถ้าจะโคไปปรกตอนไปหรือปรับปรุงเสียใหม่ตามหลักการที่ฉันได้ชี้แจงนี้ก็จะเป็นคนแก่ราษฎร ลุงมีป้ามาซึ่งอยู่ตามชนบทไกล ๆ ความเจริญนั้นแล้วความสรรเสริญย่อมจะมีขึ้นในคณะรัฐบาล

พล. ต. เภา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง.
 การที่ราษฎรซึ่งเพาะปลูกแล้วก็จะคอยหันใบยาไว้สำหรับใช้ภายในครอบครัวนั้น ฉันคิดว่าเราพอจะตกลงกันได้ในระดับราชการ มันท่านจะแก้อย่างใดเพื่อความสะดวกแก่ผู้ที่จะเพาะปลูกใบยา หักใบยา สำหรับใช้ในครอบครัวแล้ว รัฐบาลไม่ขัดข้องอย่างใดเลย แต่ความประสงค์ของรัฐบาลที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มานั้น ก็คือว่าจะบำรุงการเพาะปลูกใบยา การขบใบยา การหักใบยา ให้ถูกลักษณะเท่านั้น แต่ก็ย่อมต้องคำนึงถึงการรัวไหล คือการที่จะร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ จึงได้เขียนมาในท่านอนึ่ง แต่ถึงแม้สภา ฯ นี้จะโคห่างถึงครอบครัวที่จะใช้ในครอบครัวเอง ซึ่งเคยปฏิบัติอยู่ในขณะนี้แล้ว จะแยกสินค้าภายในครอบครัวแล้ว รัฐบาลไม่ขัดข้อง นอกจากนั้นท่านอภิปรายไปในท่านองว่าความสำคัญจะมีหลายชั้นหลายตอน การปลูกก็ต้องขออนุญาต การขายก็

กล่าวซ้ำหลายครั้งว่าจะเป็นการสนับสนุนให้ประชาชนคนไทยสนับสนุนชิก้าแรกนั้น ท่านเข้าใจผิด ไม่ใช่เช่นนั้น ท่านคงจะจำได้ว่าเมื่อหลังจากสงครามตะวันออก เกิดขึ้นใหม่ ๆ ภาวะความวุ่นวายชวักครว ไม่มีจะมวน เราก็นอนแล้วห่อแล้วแนะนำให้มวนเอง บางทีบางคนเอาไปใส่ยากล่อง ไซ้ใบมีวามวน ไซ้ใบของมวน แล้วก็ข้างท่านก็ชมว่าเขาขายเส้นไปมวนกับใบมีวแล้วรสดีเหลือเกิน เพราะฉะนั้นการที่ขายออกมานั้นไม่จำเป็นจะต้องเอากระดาษมวนเป็นชิก้าแรก เอาใบมะกามวนก็ได้ เอาใบจากมวนก็ได้ ถ้าเราเอาใบจากมวนกับชวักครวแล้วรสดีมาก ท่านไม่เชื่อลองดู เพราะฉะนั้นที่ท่านกล่าวว่าจะบังคับให้ราษฎรทั่วราชอาณาจักรสนับสนุนชิก้าแรกนั้น ไม่เป็นความจริง ในมาตรา ๕ นี้เราจะเห็นคำวิเคราะห้ศัพท์ในเรื่องชานี้มาก เช่นชานยาสูบ ใบยา ยาเส้น ยาสูบ ชิก้าแรก ชิก้าร์ และชวักอื่น ๆ ก็ไซ้ใบยามวนเองเวลานี้สำนักงานบริษัทจังหวัดก็มีแผนกหมวกใบยาชิก้าร์หรือเอาใบยาพื้นเมือง มามวนเป็นชิก้าร์ออกขายในท้องตลาดมีคนคิดมาก ใบยานั้นนำมาบ่มครั้งที่ ๑ และบ่มครั้งที่ ๒ แล้วมวนเป็นชิก้าร์ ถ้าเราเอาใบยาเหล่านี้มาทำชิก้าร์แล้ว พวกเราอาจจะได้สนับสนุนชิก้าร์ซึ่งเป็นใบยาไทยล้วน และชวักอื่น ๆ ที่ขึ้นออกมาแล้วเราก็กินเอาใบของ กลิ่นบิวกามหมาก ใบหมาก รสา มามวนเป็นรสไทย และมวนใบอะไรก็มีรสต่าง ๆ กัน สุดแต่ว่าท่านผู้สูบจะไซ้ใบอะไรมวน ซึ่งมีหลายท่านมีหนังสือมาถึงฉัน เมื่อครั้งเป็นอธิบดีกรมสรรพสามิตว่า ขอให้ยื่นยาเส้นห่อออกขายอีกต่อไป เพราะว่าเขาเอาไปมวนกับใบมีวแล้วรสดีมาก เพราะฉะนั้นที่ท่านเข้าใจว่าจะให้ราษฎรทั่วราชอาณาจักรสนับสนุนชิก้าแรกโดยมวนด้วยกระดาษนั้น ท่านเข้าใจผิด นอกจากนั้นเท่าที่ฉันได้ฟังท่านผู้แทนราษฎรหลาย ๆ ท่านที่คัดค้านนั้น โดยมากเป็นเรื่องวิधिปฏิบัติการ ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังท่านก็ยินดีที่จะช่วยเหลือและประนีประนอมแล้ว และวิधिการค้าต่าง ๆ นั้นก็ขึ้นอยู่กับคนที่ยาบและเห็นแก่ตัว ถ้าหากว่าท่านผู้แทนต่าง ๆ จะไม่นำเอาเรื่องเหล่านี้มากล่าว ตรงกันข้ามท่านจะช่วยกันสอดส่อง หรือรายงานแสดงหลักฐานมาแล้ว จะโค้ช่วยกันปราบปรามมากกว่าที่จะเอามาพูดกับเล่นโดยไม่จำเป็น เพราะฉะนั้นฉันเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ เราควรจะมีบังคับใช้เพื่อประโยชน์แห่งรัฐ ขอให้รับหลักการเพื่อสนับสนุนให้นยาให้มีคุณภาพสูงขึ้น

ร.ท. อุก นิตยสุทธิ (นครราชสีมา) : ตามที่ท่านอธิบดีกรมรถไฟได้ชี้แจง
 มาในคราวก่อนนี้ว่าดูเหมือนจะบำรุงเพียง ๑๒ จังหวัด แล้วก็จะมีเจ้าหน้าที่ และมี
 เครื่องไม้เครื่องมือตลอดจนเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ช่วยเหลือ อันนี้ทำให้ฉันสนใจ
 ไปว่า เวลาที่ราษฎรของเรานอกจาก ๑๒ จังหวัดแล้วยังมีการปลุกยาสำหรับใช้
 บริโภคในครัวเรือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็อยู่ในภาคอีสาน และจังหวัดนครราชสีมา
 เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าทางรัฐบาลเองจะแน่ใจหรือว่าจะมีเครื่องมือเครื่องใช้ มี
 เจ้าหน้าที่ มีเครื่องจักรไปช่วยเหลือ เพราะว่าทางรัฐบาลก็ยังไม่พร้อมที่จะทำได้คือ
 เวลาที่เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มีความรู้ในบ้านเมืองนี้ ก็จะหายาก เครื่องมือทางวิชา
 ศาสตร์เราจะมิได้จากไหน เครื่องจักรผลิตเวลานี้มีเพียงพอสหรือไม้ เมื่อเป็นเช่นนั้น
 ราษฎรของเราที่อยู่ในจังหวัดต่าง ๆ มิได้ทำการปลุกยาเป็นอาชีพดังกับชาย เป็นแต่
 เพียงว่าปลูกใช้ในครัวเรือน และไม่มีเจ้าหน้าที่ ไม่มีเครื่องมือ เครื่องใช้ ไปช่วย
 เหลือ ก็เมื่อเป็นเช่นนั้น เราออกกฎหมายเพื่อไปลงโทษผู้ซึ่งมิได้มีความดีอย่างไรถ้า
 หากไม่มีความช่วยเหลือจะเป็นการมีสมควรมีหรือ เพราะฉะนั้น อยากรจะให้ทางฝ่าย
 รัฐบาล และให้ท่านอธิบดีได้หาหนทางแก้ไขว่า เราจะแก้ไขข้อบกพร่องนี้อย่างไร

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ฉันทได้ฟังการอภิปรายมานานมาก
 แล้ว ประเด็นใดเดียงคงจะมีอยู่บ้างเล็กน้อยในเรื่องความเดือดร้อนของราษฎรพระ
 ฉะนั้นฉันขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ฉันทขอให้ประชุมวินิจฉัย

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี) : พระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติที่
 สำคัญ จึงจะขอให้เปิดอภิปรายอีก

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ฉันทขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปราย

ต่อไป ขอให้ไปรคยมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรวินิจฉัยอภิปราย ขอให้ไปรคยมือขึ้น
สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : เป็นอันอภิปราย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา ขอให้ไปรคยมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๘๖ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๒๔ คน

ประธานสภา ฯ : เพราะฉะนั้นเป็นอันที่ประชุมตกลงรับหลักการ แห่งร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทไทยทหกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอส่งกรรมาธิการวิสามัญ
ไม่มีสมาชิกมีความเห็น

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีขอเสนอให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญ เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นที่ประชุมมีมติ มีจำนวนก้นาย

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทไทยทหกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอจำนวน ๘ นาย

นายบุญเท่ง หองสวัสดิ์ (แม่อ่องสอน) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นร่าง
พระราชบัญญัติที่สำคัญ มีสมาชิกที่สนใจมาก ขอตั้งกรรมาธิการ ๑๑ นาย

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทไทยทหกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอ ๘ นาย

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครหรือยุชยา) : ฉะนั้นอยากจะเรียนกับท่าน
รัฐมนตรีด้วยความเคารพว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ ท้องการที่จะให้ผู้เชี่ยวชาญมีอายุ
เข้าไปเพื่อปรึกษาหารือกันให้เป็นการเรียบร้อย จึงเห็นว่าควรจะเป็น ๑๑ นาย

อย่างที่ท่านผู้แทนเสนอ ขอความกรุณา

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทหกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ไม่ขัดข้อง

ประธานสภา ฯ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น จึงถือว่าที่ประชุมนี้
ลงมติให้มีการราชการวิสามัญ ๑๑ นาย ขอเสนอชื่อ

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทหกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
รัฐมนตรีขอเสนอ ๕ นาย คือ ๑. นายทองเย็น หลีละเมียง ๒. พ.ต.ท. ชล
ศรีสว่างกร ๓. นายสงวน คุณารักษ์ ๔. นายชิน วีระไวทยะ ๕. ร.ต.ท. เสถียร
วิชัยลักษณ์

ร.ท. ประจวบ มหาชนษ์ (อุครธานี) : ฉันขอเสนอ นายทอง ก็นหาธรรม
มีสมาชิกรับรอง

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี) : ฉันขอเสนอ นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
มีสมาชิกรับรอง

นายอำเภอ อิศรางกูล ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : ฉันขอเสนอ ร้อยโทสุท นิคยนต์
มีสมาชิกรับรอง

นายบุญเพ็ง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ฉันขอเสนอ เจ้าวรทัศน์ ณ ลำพูน
มีสมาชิกรับรอง

นายสีห์มีน วณิชอน (เชียงใหม่) : ฉันขอเสนอ นายบุญเพ็ง ทองสวัสดิ์
มีสมาชิกรับรอง

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : ฉันขอเสนอ นายพิพัฒน์ ถึงคานนท์
มีสมาชิกรับรอง

เลขาธิการสภา ฯ รายชื่อกรรมการวิสามัญ ๑. นายทองเย็น
หลีละเมียง ๒. พันตำรวจโท ชล ศรีสว่างกร ๓. นายสงวน คุณารักษ์ ๔. นาย
ชิน วีระไวทยะ ๕. ร้อยตำรวจโท เสถียร วิชัยลักษณ์ ๖. นายทอง ก็นหาธรรม ๗.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ๘. ร้อยโท อู๋ค นิตย์สุทธิ ๙. เจ้าวรพัตน์ ๓ ลำพูน ๑๐.
นายบุญเพ็ง ทองสวัสดิ์ ๑๑. นายพิพัฒน์ กังคานนท์
ประชาชนสภา ฯ แปรภูตติภายในกัวัน

พล.ต. เภา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอ ๒ วัน

นายทอง กัณหาศรรณ (นพร) : ขอ ๗ วัน จะโคตรักทรงกันมาก ๆ

พล.ต. เภา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ที่จังหวัดราชบุรีราษฎรขบวนนี้ส่งไปนานแล้ว เพราะฉะนั้น ๑ วัน อาจจะให้ขออกไว้
เขา

นายจำลอง คาวเรือง (มหาสารคาม) : ขอสัก ๕ วัน

พล.ต. เภา เพียรเลิศ บริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ไม่ขัดข้อง

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นคัดค้าน

ประชาชนสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ฉะนั้นถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ ในวาระ
ต่อไปได้รับอนุมัติเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระภายหลังพิจารณาร่างพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธ
ศักราช ๒๔๔๕ ขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัด
กาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๔๔๖ ของรัฐบาลขึ้นพิจารณา

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประชาชนสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน ฉะนั้นถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
และจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๕๔๖

หลักการ

เพื่อปรับปรุงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม ให้
สะดวกแก่การปกครองและความสะดวกของราษฎร

เหตุผล

เขตท้องที่ระหว่างจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐมยัง
เหลื่อมล้ำ ไม่สะดวกแก่การปกครองและความสะดวกของราษฎร สมควรจัดแบ่งเขต
จังหวัดเสียใหม่

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
และจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๕๔๖

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่สภาพยุทธนากรรมวิธีว่า สมควรเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม เพื่อประโยชน์แก่การปกครอง และความสะดวกของราษฎร

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๔๘๖"

มาตรา ๒ ให้ให้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม โดย

โอนท้องที่อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ไปขึ้นกับจังหวัดกาญจนบุรี เว้นแต่

(ก) ท้องที่ตำบลบ้านม่วง และท้องที่ตำบลหนองอ้อ เฉพาะหมู่บ้านที่ ๑๔, ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๑๙, ๒๐ และ ๒๑ กับท้องที่ตำบลนครปฐม เฉพาะหมู่บ้านที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒ และ ๑๓ ให้ไปขึ้นอำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี

(ข) ท้องที่ตำบลสระกระเทียม และท้องที่ตำบลบ้านยาง เฉพาะหมู่บ้านที่ ๓, ๖, ๗, ๘, ๑๐, ๑๑, ๑๒, ๑๓ และ ๑๔ กับท้องที่ตำบลหนองกบ เฉพาะหมู่บ้านที่ ๖, ๗, ๑๐ และ ๑๑ ซึ่งอยู่เหนือคลองยาง (หรือคลองบางตาบ) ให้ไปขึ้นอำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม โดยให้ถือคลองยาง (หรือคลองบางตาบ) ทั้งแก่งบ้านปลายน้ำคึกคอกเขตตำบลปากแรต อำเภอบ้านโป่ง ถึงบ้านคลองซุก จกเขตตำบลหนองคินแดง อำเภอเมืองนครปฐมเป็นเส้นเขต

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัติ

นี้
.....
.....

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๔๘๖ โดยมีหลักการว่า เพื่อปรับปรุงเขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม ให้สะดวกแก่การปกครอง และความสะดวกของราษฎร ทั้งนี้มีเหตุผลว่า เขตท้องที่ระหว่างจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม ยังหลวมล่า ไม่สะดวกแก่การปกครอง และความสะดวกของราษฎรสมควรจัดแบ่งเขตจังหวัดเสียใหม่

เพราะฉะนั้นจึงเสนอเพื่อท่านพิจารณาเป็นหลักการใช้เป็นพระราชบัญญัติคือไป
นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

นายพิพัฒน์ ถึงคานนท์ (กาญจนบุรี) : ฉันทยังมีความสงสัย บ้างเล็กน้อย เพราะเหตุว่าโอนอำเภอบ้านโป่งไปกาญจนบุรี ยังมีข้อข้องใจที่จะเรียนถามรัฐบาลจึงขอเปิดอภิปรายต่อไป ผู้ใดเห็นควยไปครั้นรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (แม่ฮ่องสอน) : ฉันทขอถอน คิดว่าไม่มีผู้พูด

นายพิพัฒน์ ถึงคานนท์ (กาญจนบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลง เขตจังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๔๘๖ ฉันทได้รับเมื่อสักครู่นี้เอง แลวกก็เห็นว่าอาจจะพิจารณาว่า ควรจะให้โอนไปหรือไม่ควรให้โอนไป ในขณะนั้นยังตัดสินใจไม่ตกง เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนถามข้อข้องใจ คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า ในหลักการที่ว่าจะโอนท้องที่ส่วนใหญ่ของอำเภอบ้านโป่งไปยังจังหวัดกาญจนบุรีซึ่งในหลักการมีว่า เพื่อสะดวกแก่การปกครองและราษฎร เพราะฉะนั้นฉันทอยากจะให้ท่านรัฐมนตรีอภิปรายว่า เท่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้ นั้น ไม่สะดวกแก่ราษฎรอย่างไร ท่านก็จะได้อภิปรายในเรื่องนี้เสียควย และอีกประการหนึ่งนั้น เท่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้ไม่สะดวกแก่การปกครองอย่างไร เท่าที่ฉันทนึกได้ในเวลานั้นน้อย คือนึกได้เรื่องหนึ่งก็คือ การคมนาคม คือว่าท้องที่ส่วนใหญ่ ในอำเภอบ้านโป่งถ้าเพียง

ระยะทางจากบ้านโป่ง กาญจนบุรี เป็นระยะทาง ๕๔ กิโลเมตร แต่ว่าถ้าบ้านโป่งไป นครปฐม ๒๐ กิโลเมตรเท่านั้น ซึ่งยี่สิบ ๐ เทา แต่นอกจากนี้แล้วฉันก็ยังนึกไม่ออก ว่ามีเหตุผลที่น้ำจะเปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นจึงหวังว่าท่านรัฐมนตรีจะกรุณาชี้แจงในเรื่องนี้ด้วย เมื่อท่านไต่ถามชี้แจงในเรื่องนี้แล้ว ถ้าหากว่าฉันหายสงสัยแล้ว ฉันอยากจะเรียนถามท่านต่อไปอีกว่า ถึงแม้การโอนท้องที่ส่วนใหญ่แห่งอำเภอบ้านโป่งไป จังหวัดกาญจนบุรี ท่านรัฐมนตรีก็จะระลึกใจว่า จังหวัดกาญจนบุรีอำเภอเขตกว้างใหญ่ไพศาล เพราะโดยปกติที่เป็นอยู่ในเวลานี้ก็มีอำเภอเขตกว้างใหญ่ไพศาล กว้างหลาย ๆ จังหวัดอยู่แล้ว ทีนี้โอนอำเภอบ้านโป่งเข้าไปอีกก็ทำให้กว้างใหญ่ไพศาลมากขึ้น การปกครองก็มีภาระมาก และการโอนไปนี่ท่านจะเพิ่มเจ้าหน้าที่ในส่วนกลางอย่างไรหรือไม่ ข้อสงสัยของฉันมี ๒ ข้อ

พล.ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความเป็นจริงท่านยอมรับอยู่แล้ว ท่านเป็นผู้แทนจังหวัดกาญจนบุรี คิดว่าในเขตจังหวัดนี้เมื่อใครจะไปทางกาญจนบุรีก็มักจะเดินทางไปยังอำเภอบ้านโป่ง เมื่ออำเภอบ้านโป่งนี้ก็ติดต่อกับจังหวัดกาญจนบุรี เพราะฉะนั้นเพื่อความสะดวก จึงทำให้อำเภอบ้านโป่งไปขึ้นกับจังหวัดกาญจนบุรี แต่ทั้งนี้ไม่ใช่แค่ว่าในจังหวัดกาญจนบุรีอย่างเดียว ในเขตท้องที่ของจังหวัดราชบุรีที่เชื่อมลำน้ำในจังหวัดนครปฐมด้วยเหมือนกัน ตามที่ท่านชี้แจงว่าในอำเภอบ้านโป่งนั้นอยู่ใกล้กับจังหวัดนครปฐม ที่จริงก็เป็นความจริง แต่ไม่ใช่เป็นบทบาทของผู้ที่จะไปยังจังหวัดกาญจนบุรี ด้วยเหตุนี้จึงเห็นว่า เพื่อความสะดวกแล้วควรให้ขึ้นอยู่กับจังหวัดกาญจนบุรี และนอกจากนั้นแล้วกระทรวงมหาดไทย ก็ยังได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เอาอำเภอบ้านโป่งขึ้นกับจังหวัดกาญจนบุรีแล้ว การติดต่อกับอำเภอบ้านโป่งที่ใกล้กับจังหวัดราชบุรีก็ให้ไปขึ้นอยู่กับจังหวัดราชบุรีตามเดิม จึงเหลืออำเภอบ้านโป่งให้ขึ้นกับจังหวัดกาญจนบุรีเท่านั้นเพื่อสะดวกและการบังคับบัญชา ซึ่งเวลานี้ให้ลุ่มลำและกวางกายน้อยในท้องที่นั้นทางเกี่ยวของถึงจังหวัดนครปฐม บางกาญจนบุรีบ้าง ราชบุรีบ้าง เพราะฉะนั้นถ้าแบ่งเขตในท้องที่นี้ให้เป็นของกาญจนบุรีโดยเฉพาะแล้ว การปกครองก็ไม่เชื่อมลำน้ำ และการแบ่งเขตก็สะดวกและราษฎรไปมา

คิดต่อไป เพราะฉะนั้นจึงเปลี่ยนแปลงเขตอำเภอมาบ้าง เอาจังหวัดขึ้นแก่
จังหวัดกาญจนบุรี ส่วนท่านหมายความว่า การปกครองนั้น จะเพิ่มเจ้าหน้าที่สำหรับ
การบริหารการปกครองนั้น ในข้อนี้อยู่ในคดีนี้ของกระทรวงมหาดไทยที่จะเห็นว่า ข้อ
ไหนสมควรจะเพิ่มเจ้าหน้าที่หรือไม่ ถ้าเห็นสมควรก็จะเพิ่มให้ตามสมควร

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น ฉันขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใด
เห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอให้ไปยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : พร้อมเพรียง เมื่อนับรับหลักการ ส่งกรมการวิสามัญ
หรือวิสามัญ

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอส่ง
กรมการวิสามัญ

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีเสนอให้ส่งกรมการวิสามัญ เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉันถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ มีจำนวนกี่นาย

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอเสนอ
จำนวน ๕ นาย

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีเสนอให้มีจำนวน ๕ นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉันถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ เสนอชื่อ

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอ
เสนอ ๒ นาย คือ ๑. นายกรกิจ กนิษฐ ๒. นายทวี แรงซำ

นายทอง ก็นหาธรรม (แพร่) : ฉันขอเสนอนายพิพัฒน์ กังคานนท์
มีสมาชิกรับรอง

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ฉันทขอเสนอร้อยโท วิริยะ มีชำนานู
มีสมาชิกรับรอง

ร.ท. อุต นิคยสุทธิ (นครราชสีมา) : ฉันทขอเสนอ นายโสภณ สุภธีระ
มีสมาชิกรับรอง

เลขาธิการสภา ฯ : รายชื่อกรรมการวิสามัญมีดังต่อไปนี้ ๑. นายกรกิจ
กนิษฐสุต ๒. นายทวี แรงคำ ๓. นายพิพัฒน์ กังคานนท์ ๔. ร.ท. วิริยะ มีชำนานู
๕. นายโสภณ สุภธีระ

ประธานสภา ฯ : แปรญัตติภายในกี่วัน

พล. ท. มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอเสนอ
แปรญัตติ ๒ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : หานรัฐมนตรีขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๒ วัน เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉันทถือว่าที่ประชุมมีอนุมติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติพิชกะหอม พุทธศักราช ๒๔๔๕
ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ในการออกพระราชบัญญัติพิชกะหอม พุทธศักราช ๒๔๔๕

หลักการ

เพื่อห้ามการเสพยาสูบหอมหรือส่วนต่าง ๆ ของต้นกะหอม และห้ามการปลูก

เหตุผล

คน กะ ท่อม เป็นพสกนิกรชาติชนิดหนึ่ง ไบมีรสมีนเมาคล้ายดิน ปรากฏว่าประชาชนชาวไทยนิยมเสพยาแก้แพรหลายมาก การเสพยาแก้แพรเป็นการให้โทษแก่ร่างกายโดยทำให้ผู้เสพยาคิดและเกิดอาการมีนเมา ท้องอืด เบื่ออาหาร เป็นโรคหัวใจอ่อนและโรคประสาทที่มึนเมา เพราะฉะนั้น จึงสมควรมีบทบัญญัติบังคับห้ามการปลูกการมีไว้ในครอบครอง การพาเข้าและส่งออกซึ่งใบกะท่อมและส่วนต่าง ๆ ของต้นกะท่อม ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองป้องกันให้ความปลอดภัยแก่ประชาชนให้บังเกิดผลดีต่อไป

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติพืชกระท่อม

พุทธศักราช ๒๔๘๔

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เพื่อคุ้มครองสุขภาพของประชาชน สมควรควบคุมพืชกระท่อมอันเป็นสิ่งให้โทษแก่ผู้เสพยา

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติพืชกระท่อม พุทธศักราช

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"พืชกระท่อม" หมายความว่า รวมตลอดถึงทุกส่วนของพืชกระท่อม ซึ่งเรียกตามพจนานุกรมว่า นิคอราทิน สเปซีโอซา ไม่ว่าจะมีส่วนผสมอยู่ด้วยเป็นรูปหรือของปรุงรใด ๆ

"เจ้าพนักงาน" หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ โคนแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าไปในราชอาณาจักร หรือส่งออกนอกราชอาณาจักรซึ่งพืชกระท่อม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

มาตรา ๕ ห้ามมิให้ผู้ใดเสพยาสูบ มี ซ้อ ชาย ไร่ หรือแลกเปลี่ยนพืชกระท่อม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานเพื่อประโยชน์ในการประกอบโรคศิลป์ หรือวิทยาศาสตร์

มาตรา ๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔ หรือมาตรา ๕ มีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานและออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

.....
.....

พ.ศ. ช่วง ช่วงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข รัฐบาล
ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติพืชกระท่อม โดยมีหลักการ เพื่อห้ามการเสพยาสูบกระท่อมหรือ

มาก แต่ที่กระท่อมไม่มีภาชนะ เมื่อเดินแพง คนก็หันไปสู่น้ำในกระท่อมแทนเดิน ทำให้การดำเนินของรัฐบาลลพขอมลง เช่นนี้ เพื่อให้คงตามวัฒนธรรมอันดีงามแล้ว อันเห็นว่ามีความสำคัญกว่า ควรจะเลิก แต่ทว่าถ้ารัฐบาลเห็นว่าจำเป็นใหญ่กว่าวัฒนธรรมแล้ว นั่นอีกประการหนึ่ง ฉะนั้นใครพรกกว่าเดินกับกระท่อมนั้นอะไรจะสำคัญกว่ากัน ขอได้รับคำอธิบายจากรัฐบาลควย

พ.ศ. ช่วง ช่วงศึกคัสสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข : ปัญหาเรื่องเดินเท้าสวมครกเล็กหรืออย่างไรนั้น ท่านผู้อภิปรายได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลและรัฐบาลได้ตอบไปแล้ว แต่ในทางวิชาการ เดินอันตรายกว่า ซึ่งเราก็รับรองกันแล้ว ถึงกับครั้งก่อนมีสันนิบาตชาติ ประเทศไทยก็ได้เป็นภาคีของสันนิบาตชาตินั้น คงมีกันยืนอยู่แล้วว่าเดินนั้นเป็นอันตรายร้ายแรง แต่ปัญหาในเรื่องนี้เราทุกคนเรื่องพิชกะท่อม เพราะฉะนั้นพิจารณาวิธีหลักการในเรื่องพิชกะท่อมก่อน

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ปัญหาเรื่องกระท่อมนี้ เมื่ออภิปรายกันครั้งก่อนก็เห็นว่าควรจะทำ แต่ฉนั้นใครจะเขียนถามว่า สำหรับเรื่องกระท่อมนี้ถ้ามีผู้เสพยาแล้วเราจะห้ามที่เคี้ยวจะเป็นอันตรายอย่างไรหรือไม่ ขอทราบในทางหลักวิชา เช่นเดิน ถ้าห้ามที่เคี้ยวแล้วอาจคายได้

พ.ศ. ช่วง ช่วงศึกคัสสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข : ผู้ที่ติดกระท่อมนี้แล้ว แม้ว่าเราจะเลิกก็ไม่ถึงตาย นอกจากนั้นเรามีทางที่จะแนะนำให้มียารักษาให้ขอมมันลง คือให้เขามางลงไคอย่างอื่นเหมือนกัน เวลาอดมันก็ไม่ตาย เท่าที่ปรากฏมา เขาคงจรจก นักโทษไปซึ่งไว้ก็ไม่ตาย มีทางที่จะรักษาให้หายได้

นายทองอยู่ เข้มบุญชู่ม (นนทบุรี) : ฉนั้นขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้ไปปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงรับหลักการ ส่งกรรมาธิการ
สามัญหรือวิสามัญ

พ.ศ. ช่วง ช่วงศึกคือสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข :
ส่งกรรมาธิการสามัญ แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาฯ : ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๓ แปรญัตติภายใน ๓ วัน
ไม่มีผู้คัดค้าน

ประธานสภาฯ : ในวาระต่อไป ขอให้รับรองรายงานของคณะกรรมาธิการ
พิจารณาการเปิดเขยกราชงานการประชุมสมัย ครั้งที่ ๑/๒๔๔๔ (วิสามัญ ครั้งที่ ๓)
สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
ไม่มีผู้ออกความเห็น

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นที่ประชุมนี้
อนุมัติ

ในวาระต่อไป เรื่องกำหนดวันและเวลาประชุม เมื่อไม่มีเหตุการณพิเศษแล้วก็
ขอวันพฤหัสบดีตามเดิม
ไม่มีผู้คัดค้าน

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นที่ประชุมนี้
อนุมัติ ทมทระเนียบวาระ ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๔๕ นาฬิกา.

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ท.ศ. ชุม จันทร์ภักย์
 ช้อย ราษฎร์วิรุฬห์กิจ
 เสกส เจตสมมา
 ประจวบ มหาพันธ์
 บุญช่วย ชูทรัพย์
 เจาวรทัศน์ ณ ลำพูน

ผู้ตรวจงาน

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
 ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 ถิน จุฑะรพ
 สุภร ศรีสุชาติ
 สุรินทร์ สิวลากร
 สฤษดิ์ ชาวอักษรฉลิต
 เล็ก จารุณี

ตรวจแล้ว ๒๒ พฤศจิกายน ๕๖

ทองเปลว ชลภูมิ
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร ณ สงขลา
 ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร